CALENDARUL ROMÂNESC pe anul 1926

IANUARIE

V. 1 (†) **T. împ. sf. Vas.**
S. 2 P. Sivestru, m. Teagen
D. 3 Prf. Malachia, m. Gordiu
L. 4 C. Teocist, S. 70 Ap.
M 5 M Teopempt, Teona
M. 6 (†) **Botezul Domnului**
J. 7 (†) St Ioan Botezătorul
V. 8 C. George și Dominica
S 9 Mrt. Polieuct Eustr.
D. 10 P Grig., Domeț, Marcian
L. 11 Cuv. Teodosiu s. M.
M. 12 Muc Tațiana
M. 13 M. Ermil, Stratonic
J. 14 SS. Păr. uciși în Sinai
V 15 C. Pavel, Ioan Colibaș
S. 16 Inch. cinst I Ap. Pet.
D. 17 C. Antonie Cel Mare
L. 18 SS. p. Atanas și Ciril
M. 19 C Macarie, m. Eufr.
M. 20 C. Eutim, V. Vasilid
J. 21 C. Maxim, Valer Cand.
V. 22 A. Timot m Anast.
S. 23 M. Clement
D. 24 C. Xenia, m. Pausir
L 25 C Grig Puplie Maris
M 26 C Xenof., Arcadie
M. 27 Ad. m I. Gură de aur.
J 28 C. Efrem și Paladiu
V. 29 Ad mșt și Ign. m. Sarvil
S 30 (†) **S. S. Vasile Gr. și I.**
D. 31 S Chir. Ioan m. Victorin

FEBRUARIE

L. 1 M Trifon Prepetua
M. 2 (†) **Intim. Domnului**
M 3 D. Sim și Ana pr.
J. 4 C Izidor m. Avramie
V. 5 M Agata, m. Teodula
S. 6 P. Vucol m. Fausta
D. 7 C. P. Partenie, Luca
L. 8 M. Teodor Strat., Zah.
M 9 S. M. Nichifor, Marcel
M 10 M. Haral Valentina
J. 11 M. Vlasie Teodora
V. 12 P. Meletie, Satnrnin
S. 13 C. Martinian, Eulogie
D. 14 C. Auxentie, Maron
L. 15 Ap Onisim, m. Maior
M. 16 M Pamfilie, Valent
M. 17 M Teodor Tiron
J. 18 P. Leon Papa Romei
V. 19 Ap. Archip și Apfia
S. 20 C. P Leon ep., Agaton
D. 21 C. Timoteiu, Mauriciu
L. 22 M. din Eug, Talasiu
M. 23 M. Policarp, c. Anton
M 24 Afl. cap. S. Ioan Botez.
J 25 C Tarasie, m. Regina
V 26 M Porfir, Fotni Sam.
S 27 C. Procopiu Decapolit
D. 28 P. Vasilie, m. Proteriu

MARTIE

L. 1 Cuv. Eudochia, Dom
M. 2 M.Teodot, Isichie
M 3 M. Eutropiu, Cleonic
J. 4 C. Geras, M. Aeațiu
V. 5 M. Conon, m. Acațiu
S. 6 42 muc. din Amoreia
D. 7 MM. Eug. Eteriu, Elp.
L. 8 C. Teofilact, Pavel
M. 9 SS. 40 Mucenici
M. 10 Mar Codrat, Ciprian
J 11 C. Sofronie, Piomie
V. 12 C. Teofan, Grig. Dial.
S. 13 Păr. Nicofor, Pupliu
D. 14 C. Benedict, Eusim.
L. 15 M. Agapaiu, Romil
M. 16 M. Sabin, Anin
M. 17 Cuv. Alexiu, m. Marin
J. 18 P. Chiril, m. Eucarp.
V. 19 MM. Chrisant și Dariu
S. 20 SS uciși în m. Sava.
D. 21 Păr. Iacob mărt.
L. 22 M. Vasile și Dros.
M. 23 C. Nicon, Domețiu
M. 24 Prea C. Zaharie
J. 25 (†) **Bunavestire**
V. 26 S. M. V Gavriil
S. 27 C. Matrona din Tes
D. 28 (†) **Floriile**
L. 29 Cuv. Marcu
M. 30 Păr. Ioan scar
M. 31 Cuv. Ipatie Avda Ven.

APRILIE

J. 1 C. Maria eg
V. 2 (†) Vin. Patimilor
S. 3 C. P. Nichita mărt.
D. 4 (†) **Sfintele Paști**
L. 5 (†) **Lunia Paștilor**
M. 6 P. Eutichie
M 7 Par. George
J. 8 S Ap. Irodion Ruf.
V. 9 M. Evpsichie, Avdiisus
S 10 S. M. Ter și Pomp.
D. 11 M. Antipa, c. Trifina
L. 12 C. Vas. m Dav., c Ant
M. 13 M. Artemon, Chind.
M 14 P. Martin
J. 15 S. Aristarh
V. 16 M Agapia, Irina
S. 17 C P. Simion și Acac.
D. 18 C. P Ioan Grig. Decap.
L. 19 C. P. Ioan Pustn.
M. 20 C. Teodor
M. 21 M. Ian., Al. Max., Ap.
J. 22 A. Natanail, c. Teodor
V. 23 (†) **S-tul m. Georgiu**
S. 24 Mart. Sava și Elisav.
D. 25 Sf. ap. și ev. Marcu
L. 26 M. Vas. ep., s. Glaf.
M. 27 M. Simeon fr. Dlui
M 28 A. Iason, m. Quintil.
J. 29 MM. Ruf, Art., Magnu
V. 30 Iacob fr. Domnului

MAI

S. 1 Pr. Erm., m. Filosoful
D. 2 Aduc moașt. sf. At c. M.
L. 3 M. Timoteiu, Rodop
M. 4 M Pelagia, s Leontie.
M. 5 M Irina, Gaiu, Gaian
J. 6 S. și Dreptul Iov
V 7 M. M. Acacie, Satorn
S 8 Evang Ioan, c. Arsen
D. 9 Prof. Isaia, m. Gordian
L. 10 A. Sim. Zilot, m. Al.
M. 11 M. Mochie m. Diac
M. 12 C. Epifanie, German
J. 13 (†) **Inălțarea Dlui**
V. 14 M. Isidor, Terapont
S. 15 Păr. Pachomie c. Mare.
D. 16 Cuv. Teodor Sfințitul
L. 17 S Ap. Adronic
M. 18 M. Teodat, Paulin
M. 19 M. Patrichie, Meman iru
J. 20 Mart Talaleu
V. 21 (†) **Constantin și Elena**
S. 22 C. Vasilisc, Codru
D. 23 (†) **Sfintele Rusalii**
L. 24 (†) **Lunia Rusaliilor**
M. 25 Afl. cap S. Ioan Bot
M. 26 S. Apostol Carp.
J 27 M. Eladie, Terapont
V. 28 C. Nichita, M. Eutichie
S. 29 M Teodosiu, J. Olvian
D. 30 C. Isachie, C. Varlaam
L. 31 M. Erm, Haralambie

IUNIE

M. 1 M Iustin, Firm
M. 2 M Nichifor, Ioan c. n.
J. 3 M. Luchilian, Paula
V. 4 P. Mitrofan, c. Sofia
S. 5 S M. Doroteiu, Apol
D. 6 C. P. Visarion, Ilarion
L. 7 M. Teodot Licarion
M 8 M. Nicandru, Marc
M 9 P. Chiril, s. Enata
J. 10 M. Timoteiu, Teofan
V. 11 A. Vart. Varnava
S 12 P. Onufr. m. Atonina
D. 13 M. Achilina, c. Trifiliu
L. 14 Prof Eliseiu, c. Iulit.
M. 15 Pf. Amos, P. Augustin
M. 16 P T hon, m. Marcu
J. 17 M. Emanuil, Inocent.
V. 18 M. Leontie, Eterie
S. 19 Ap. Iud. fr. Dlui
D. 20 M. Metodie
L. 21 M. Euselle
M. 22 M. Evsechie, Zenon
M. 23 M. Agripina, Dimit.
J. 24 (†) **Naşt. Sf. Ioan Bot.**
V. 25 M. Fevronia, ș Firmin
S. 26 P. David, Ioan Anțion
D. 27 C. Samson, m. Anect
L. 28 Aduc. m. Ciril și Ioan
M. 29 (†) **Sf. A. Petru și Pavel**
M. 30 Soborul s. Apostoli

IULIE

J.	1	SS. Cosma şi Dam.
V.	2	Vestm. Preac. p. Juv.
S.	3	M Iacint, p. Anatolie
D.	4	P. Andreiu, s Ciprila
L.	5	C. Atanasie şi Lamp.
M.	6	Cuv. Sisoe, m. Lucia
M.	7	C. Toma, M-a Chir.
J.	8	M. Procopiu, Avda
V.	9	M. Pangratie, Ciril
S.	10	S. 45 M. din Nicapolia
D.	11	M. Eufimia, Chindeu
L.	12	M. Proclu, Ilarie
M.	13	Sobor. Arch. Gavriil
M	14	Ap. Aquila, M. Iust
J	15	MM. Chiric şi Iulita
V.	16	M. Antinogen, Faust
S.	17	Martira Marina
D.	18	MM. Iancint şi Emilian
L.	19	C. Dia şi c. Macrina
M.	20	**(†) Sf. Profet Ilie**
M.	21	PP. Simeon, Ioan pust.
J.	22	M. Maria Magdalina
V.	23	MM. Foca, Vitaliu
S.	24	M. Cristina, Capitan
D.	25	Ad. S. Anei, c. Eupr.
L.	26	M. Ermolae, Ermocrat
M.	27	M. Panteleimon
M.	28	Ap. Prohor, Nicanor,
J.	29	Calinic şi Teodota
V.	30	Apost. Sila şi Siluan
S.	31	S. Eud. Iosif d. Armin

AUGUST

D.	1	Sc. cruci şi 7 s. Mac.
L.	2	Aduc. m. S Ştefan
M.	3	C. Isachie, Dalmat
M	4	Sf. 7 coconi din Efes
J.	5	M. Eusignie, s. Fabiu
V.	6	**(†) Schimb. la faţă**
S.	7	M. Dometie, Narcis
D.	8	Păr. Emilian, Triand.
L.	9	Ap. Matia, m Anton
M.	10	M. Laurenţiu, Sixt
M.	11	M. Euplu, Zenon,
J.	12	M. Fotie, Anich, Cas.
V.	13	C. Maxim Desideiu
S.	14	P. Michea, M. Luciu
D.	15	**(†) Ad. Născ. de Dzeu**
L	16	M. Diomed, Alcibiad
M.	17	M. Miron, Straton
M.	18	M Flor şi Laur
J	19	M. Andreiu, C. Teofan
V.	20	Pr. Samuil, m. Sev.,
S.	21	Ap. Tadeu, m. Teocl.
D.	22	M. Agatonic, Severian
L.	23	M. Lup. Irineu
M.	24	M Eutichie, Taţion
M	25	Ap. Vart, Tit, p. Epif.
J.	26	M Adrian şi Natalia
V.	27	C. Pimen, Lib. Osiu
S.	28	Cuv. Moise Arbul
D.	29	**(†) Tăierea C. S. Ioan**
L.	30	P. Alex., m Felix, S.
M.	31	Brâul Preacuratei

SEPTEMVRIE

M.	1	C. Simeon s., m. Erm.
J.	2	M. Mamant, Ioan ajun.
V	3	M. Antim, Aristion
S	4	M. Vavila, Prof. M
D.	5	Pr. Zacharia, m. Urban
L.	6	A. Mihail, M. Romil
M.	7	M Sozont. ap. Evod.
M.	8	**(†) Naşt. N. de Dzeu**
J.	9	S. Ioach, Ana, m. Sev.
V.	10	M. Minodora, Mitr., N.
S	11	C. Teodora, c. Eufros.
D.	12	M. Autonom, Cornut
L.	13	M. Corneliu, Gordian
M.	14	**(†) Inălţarea Sf. Cruci**
M.	15	M Nichita c. Filoteu
J.	16	Eufimia, Meletinia
V.	17	M. Sofia, Elpida
S.	18	C. Eumenie. m. Ariad.
D.	19	M. Trofim, Dorimed.
L.	20	M. Eustatie, Agapiu
M	21	Ap. Codrat, Pr. Iona
M	22	M. Foca, s. Martin
J.	23	Zemis, S Pr. Ioan Bot.
V.	24	M. Tecla, păr. Copriu
S.	25	C. Eufros., m Savin.
D.	26	Mut. m s. Ioan Ev.
L.	27	M. Calistrat, Fortun.
M.	28	C. Hariton, Eliodor
M.	29	C. Ciriac, m Dada
J.	30	M. Grig, Mardoniu

OCTOMVRIE

V.	1	Ap. Anania, c. Roman
S.	2	M. Ciprian şi Iustina
D.	3	M. Dionisiu, păr Ioan
L.	4	M. Ieroteiu, Calist.
M.	5	M. Haritina Man.
M.	6	Ap. Toma, m. Erotiida
J.	7	M. Sergiu, Polichroniu
V.	8	C. Pelagia, s. Taisia
S.	9	Ap. Iacov, m. Poplia
D.	10	M. Eulampie, Eulamp
L.	11	Ap. Filip, m. Zenaida
M.	12	M. Andronic, Prov. T.
M.	13	M. Carp, Papil, Flor.
J.	14	(†) Cuv. Paraschiva
V.	15	M. Lucian, C. Vars.
S.	16	M. Login, păr. Mal.
D.	17	Pr. Osie, m. Andrei C.
L.	18	Ev. Luca, m. Marin
M.	19	Prof. Ioil, m. Bar.
M.	20	M. Artemie, Evor
J.	21	C. Ilarion, m. Socrat
V.	22	C. Averchie, m. Elis.
S.	23	Ap. Iacob fr. Dlui
D.	24	M. Areta, s. Valentin
L.	25	M Marţian, Valerie
M.	26	**(†) Sf. Muc. Dimitrie**
M.	27	M. Nestor, Capitolina
J.	28	M. Terenţie, Pompie
V.	29	C. Anastasia, p. Avr.
S	30	P. Zenoviu, Artema
D.	31	Epimah, Amplie

NOEMVRIE

L	1	SS. Cosma, Damian
M.	2	Achindin, Aftonie
M.	3	Achep. Iosif, Ait.
J.	4	C. Ioanich, m. Ermeu
V.	5	M. Galacţion, Caius
S.	6	C. Pavel mărt., c. Luca
D.	7	S. 33 mart. din Mel.
L.	8	**(†) Ar. Mihail şi Gavr.**
M	9	M. Onesifor, Simeon
M.	10	M. Orest, ap. Erast
J.	11	M Mina, Victor, Vich.
V.	12	M. Ioan Patr, c. Nil
S.	13	C Ioan Gură de aur
D.	14	Apostolul Filip
L.	15	M. Gurie-post. naşt. D
M	16	Apost Evang. Mateiu
M.	17	C. Grigoriu, Lazar
J.	18	MM Platon, Roman
V.	19	P. Avdie şi mart. Varl.
S.	20	C. Grig. Deca, m. Nirsa
D.	21	**(†) Intrarea în biserică**
L.	22	Ap. Filimon, m. Tibur
M.	23	C. Amfilochie, Sisinie
M.	24	P. Clement, m. Petru
J.	25	Ecaterina, Mercurie
V.	26	C. Alipie, Stelian
S.	27	M. Iacov Persul
D.	28	Stefan-cel-nou
L.	29	M. Param., Filumen
M.	30	Ap. Andreiu, Frumenţiu

DECEMVRIE

M.	1	Prof. Naum, c. Filar.
J.	2	P. Avacum, c. Teofil
V.	3	P. Sofroniu, c. Teodul
S.	4	M. Varvara, C. Ioan D.
D.	5	S Sava, m. Diogen
L.	6	**(†) Sf. Păr. Nicolae**
M.	7	C. Ambrosie, s. Filotea
M.	8	C. Patapie, ap Cesar
J.	9	Zemislirea S. Ane
V.	10	M. Mina, Marian
S.	11	Cuv. Daniil, m. Mirax
D.	12	Păr Spiridon, Antu
L.	13	M Eustratie, Mardarie
M.	14	M. Tiris, Arian, Apolon,
M.	15	M Eleuterie, Sosana
J.	16	Prof. Agheu, s Teof.
V.	17	Pr. Daniil, m. Pat.
S.	18	M. Sevastian, Marcel
D.	19	M. Bonifaciu Prob.
L.	20	M. Ignat. c. Filigoniu
M.	21	M Iuliana, Temistocle
M.	22	M Anast Chrisogon
J.	23	SS. 10 Martiri din Crit
V.	24	Martira Eugenia
S.	25	**(†) N. D. Isus Hristos**
D.	26	**(†) Soborul Preacuratei**
L.	27	(†) Ap. şi Arch. Ştefan
M.	28	20 mii MM. din Nicom.
M.	29	Pruncii ucişii de Irod
J.	30	M. Anisia, c. Zotic
V.	31	C. Melania, m. Gaud.

Un an a trecut, altul începe!

Anul trecut a dat roduri îmbelşugate pentru cei ce muncesc şi luptă neîncetat la netezirea spinosului drum, care ne va duce spre piscul idealului desrobirii neamului nostru. Multe greutăţi s'au pus în această cale. Unele din ele au fost înlăturate. Să nădăjduim, că în anul ce vine, vor fi sdrobite şi celelalte, cari au mai rămas. Cu nădejde în Dumnezeu şi Sfânta Dreptate păşim pragul anului nou. Avem credinţa nestrămutată, că el ne va aduce fericire! Insă pentru aceasta şi noi va trebui să ne strângem rândurile. Să lăsăm patimile mărunte! Intreaga suflare românească să bată în ritmul unitar, dătător de viaţă şi creator de energii nesecate, al solidarităţii naţionale. Cu ea să sdrobim pe toţi cei ce ne duşmănesc. Cu ea să atragem pe toţi cei ce ne iubesc, sincer şi neprecupeţit!

Urăm deci tuturor cetitorilor noştrii, precum şi tuturor celor ce luptă sub cutele steagului nostru:

AN NOU FERICIT!

„Infrăţirea Românească"

Unde am ajuns

Un mare luptător naţionalist francez, Charles Maurras, preocupat de aceiaşi problemă, pe care o tratează sub toate feţele revista noastră, a sintetizat gravitatea ei în următoarele cuvinte: *„Există mai mult de cât un pericol jidovesc, există o domnie jidovească"*.

Pentru cine priveşte lucrurile la suprafaţă, s'ar părea o exagerare; cine studiează însă situaţia actuală a naţiunilor creştine ceva mai adânc, află tristul adevăr în afirmaţiunea de mai sus.

Cum au ajuns Jidanii să domine şi viaţa internă a naţiunilor şi raporturile externe dintre ele, aceasta este o chestiune, care, ori cât de complicată s'ar înfăţişa, nu constitue un labirint pentru cercetătorul obiectiv şi dezinteresat. Se cere numai străduinţa onestă de a descurca firele unei evoluţii, ce se desvoltă în dauna noastră. Cel dintâi element pe care se poate ridica o forţă de conducere, fie făţişă fie ascunsă, este stratul material, baza economică. Această primă condiţie au realizat'o Jidanii: ei cârmuesc toate acele ramuri de activitate, prin care valoarea bogăţiilor brute, produse de goimi, intră prin mijlocire şi speculă, însutită, în mâinile lor.

Dacă bogăţia ar da numai putinţa de a se cultiva fericitul detentor, acest singur fapt ameninţă serios viitorul nostru, pentrucă din odraslele lui Israel se vor ridica mâine drept conducători, aceia cari astăzi se luminează în şcolile româneşti, pe cari fii autohtoni ai acestei ţări nu le pot frecventa în proporţia cuvenită, din cauza sărăciei în care ne sbatem.

Aşa dar, prezenţa Jidanului printre noi nu înseamnă numai pauperizarea Românului în ţara lui, ci ascunde un pericol mult mai mare, şi anume: instalarea tot mai temeinică în posturile de conducere a elementului jidovesc. Către această ţintă se îndreaptă ambiţia neamului lui Iuda, destăinuită în „Protocoalele Inţelepţilor Sionului".

Sub regimul actual al votului universal, puterea nu se dobândeşte în mod normal de cât având sprijinul ordonat al maselor populare, declarat solemn de câte ori se consultă corpul electoral; sau se dobândeşte în mod anormal, împingând aceiaşi mulţime să rupă zăgazurile legalităţii şi în orbirea-i pătimaşe să ridice la cârmă nu pe cei mai capabili, ci pe cei mai vicleni şi mai lipsiţi de scrupule. Aşa dar, simpatia celor mulţi şi nevoiaşi trebue momentan câştigată, pentru cine vroeşte să ajungă cu ori-ce preţ a guverna. Acesta fiind scopul demagogului periculos, înţelege oricine pentru ce Jidanul caută prin toate mijloacele să pervertească simţul sănătos al maselor populare. Forţa ce se ascunde în voinţa mulţimii trebue captată şi exploatată până la extrema consecinţă în folosul imediat al agitatorului semit şi mai îndepărtat al rasei din care face parte. De aceia socialismul porneşte dela Jidani; de aceia este împănat, alimentat şi condus de ei. De aceia, prelungirea firească şi îndrăsneţ afirmată a doctrinei socialiste, de aceia comunismul este susţinut din răsputeri şi practicat, numai de Jidani sau de creştini inconştienţi, hipnotizaţi în imensa lor naivitate de viclenia şarpelui semit.

Cum propaganda teoriei subversive — ori care i-ar fi numirea — nu se poate executa numai prin viu graiu, Jidanul a înţeles încă din prima jumătate a veacului trecut, că trebue să pună mâna pe acel instrument de formare şi stăpânire a opiniei publice, care este presa. După ce s'au îmbulzit tot mai numeroşi, mai sgomotoşi şi mai subversivi în această îndeletnicire, pe care au degradat'o prin ignoranţă şi rea credinţă, astăzi îi vedem stăpâni i ei. Cu bani din belşug îi susţin partea negustorească; cu gânduri otrăvite o alimentează zilnic propagându-le în masa cititorilor. Presa jidovită, adecă „anumita presă" dela noi, este mult mai periculoasă de cât orice superioritate economică, pentrucă atare situaţie prin muncă dârză şi solidară se poate răsturna în favoarea noastră; pe când mentalitatea jidovită, ce se strecoară pe nesimţite tot mai tainic şi mai adânc în sufletul nepregătit al cetăţeanului, poate forma o stare de conştiinţă generală, ce cu îndelungată strădanie se poate numai desrădăcina. Este mult mai uşor să fortifici un membru anemiat al corpului, de cât să stârpeşti cu desăvârşire germenii unei intoxicări generale. Scrisul ce răspândeşte „anumita presă" la noi înseamnă încercarea criminală de a produce o intoxicare generală în fiinţa naţiunii noastre.

Te rog să observi, domnule cititor, cum mijloacele de a pregăti dominaţiunea iudaică se încheagă într'un sistem formidabil: şi au asigurat stăpânirea banului; şi au asigurat dominaţiunea maselor muncitoare prin doctrina socialismului şi a comunismului; şi au asigurat educaţia opiniei publice, călăuzirea şi stăpânirea ei prin puterea presei. Aşa fiind, te rog să-mi spui, domnul meu, ce mai rămâne din forţa de rezistenţă a actualei organizaţiuni de Stat naţional şi creştin; ce mai rămâne din vitalitatea poporului autohton căzut pradă dominaţiunii politice jidoveşti?

Răspunsul ni-l dă Rusia cu nenorocita ei populaţie, unde semitul modern a ajuns la conducere.

Dar până să ajungă în frunte-

afacerilor de Stat, Jidanul înţelege să-şi pregătească terenul prin cunoaşterea de aproape a situaţiei şi a oamenilor, descoperind greşelile şi slăbiciunile, pentru ca mai uşor să exploateze consecinţele tuturor nevoilor spre triumful politicii lui Israel, şi mai eficace să se folosească de slăbiciunile omeneşti, întâlnite în sfera actualilor conducători creştini.

Acesta fiind scopul, care este tactica politicii lui Israel? Răspund: pe de o parte să furişeze câte un Jidan, sub o mie şi una de motive, sau să-l impună cu insolenţă când se simt tari, în toate acele organizaţii, instituţii, autorităţi, cari reprezintă atâtea centre de unde radiează efectiv puterea; pe de altă parte să mai alăture şi discret câte un Jidan docil, linguşitor şi abil pe lângă cutare puternic al zilei în calitate de secretar, dacă nu oficial cel puţin particular. Voiu dovedi această afirmaţiune.

La sfârşitul anului 1918, a apărut la Londra, cu autorizaţia guvernului britanic, o carte scrisă de un Jidov, intitulată: „Jidanii printre conducătorii Ententei“, unde se face biografia a 16 Semiţi, cunoscuţi că au jucat roluri însemnate, din diferite puncte strategice, în marele război, care, dacă a adus prin sfârşitul său înfăptuirea principiului naţionalităţilor, a întronat în lume şi puterea jidovească. Numai ignoranţii sau cei interesaţi nu văd aceasta din urmă consecinţă.

Cine sunt acei 16 Jidani şi cari sunt poziţiile strategice, din care au operat spre folosul imens al rasei lor?

Poziţiile strategice sunt cele mai sus amintite: 1) fortul inexpugnabil, în război, ce se numeşte *finanţa;* 2) centrul, de unde se trag sforile în viaţa internaţională a statelor, adică *diplomaţia*; 3) postul, de unde se vorbeşte cu făţărnicie savantă despre uşurarea traiului celor mulţi şi nevoiaşi, adică culmea plină de făgăduinţi a *socialismului.* Intre aceste poziţii s'a întins ţesătura gazetăriei mondiale, toată jidovită, spre a se cultiva sentimentul solidarităţii iudaice între fericiţii ocupanţi a punctelor strategice mai sus pomenite.

Să-i luăm pe rând:

I. *Contele Reading,* trimes în America să strângă relaţiile între Anglia şi Statele-Unite în timpul războiului; ca şi cum nu s'ar fi găsit în tot imperiul britanic un Englez de sânge, care să îndeplinească aceiaşi misiune cu cel puţin atât succes şi cu mai multă bună credinţă în apărarea intereselor permanent naţionale!

II. *Sir Edwin-Samuel Montague,* numit „coloana Jidovimei englezeşti“, ajuns secretar la finanţe şi după asasinarea de către Jidani a Lordului Kitschner, ridicat la rangul de Ministru al Muniţiilor în timpul războiului. Inţelegeţi domnule cititor, că acest post înseamnă a avea o supraveghere asupra întregii producţiuni naţionale în vremuri de grea cumpănă şi a poseda o putere dictatorială asupra repartizării materiilor prime.

III. *Lord Reading,* numit pe jidoveşte Isac Rufus, ajuns în timpul războiului ambasador englez (!) la New-York şi după încheierea păcii vice-rege în Indii. Opinia publică în Anglia este atât de hipnotizată de hipocrizia teoriilor egalitare răspândită de presa jidovită, în cât suferă ca un Jidan să conducă aceea imensă împărăţie a Indiei, unde finanţa lui Israel s'a întins să-i exploateze bogăţiile, după ce sânge curat britanic a curs din belşug întru cucerirea minunatei ţări!

IV. *Sir Alfred Mond,* apreciat în studiul menţionat drept „cea mai de seamă autoritate în Anglia în ce priveşte chestiunile economice“ şi participant „la cele mai mari întreprinderi industriale din lume“. Acest Jidan, care finanţează şi deci conduce mai multe jurnale în Anglia, ajuns Ministru englez, fiind întrebat odată cărei naţionalităţi aparţine a răspuns că este supus britanic, dar aparţine naţiunei Jidoveşti. Şi bieţii Englezi îi încredinţează înalte posturi în viaţa lor politică! Când a avut cinismul să-şi recunoască indestructibila legătură cu neamul lui Iuda şi când interesul „marilor întreprinderi industriale din întreaga lume“ îi dictau o „anumită“ atitudine pentru a realiza maximul de câştig, te întreb, domnule cititor, a putut Sir Alfred Mond să sacrifice propriile-i afaceri spre folosul acelei Anglii, care l'a ridicat la rangul de Ministru? Iată pe mâna cui au căzut, printr'o fatală orbire ariană, conducerea efectivă a destinelor popoarelor în cea mai grea criză prin care a trecut civilizaţia europeană!

V. Jidanul francez *Lucien Kotz,* fost Ministru de finanţe în Franţa în timpul războiului mondial.

VI. Jidanul *Joseph Reinach,* jurnalist gălăgios şi cavaler al legiunii de onoare!

VII. *Sidney Sonnino,* fost ministru de externe al Italiei la intrarea acestei ţări în război; fiu al unui Jidan multimilionar din Alexandria şi conducător în ierarhia sectei francmasone.

VIII. Jidanul *Luigi Luzzati,* fost Ministru de justiţie în Italia.

IX. Jidanul *Barzilai,* care făcea pe naţionalistul înfocat, numit la origină Bürzel, ajuns ministru fără portofoliu în Italia.

X. Membru la curtea de Casaţie a a Statelor-Unite, Jidanul *Luis Dembitz Brandeis,* conducător de frunte în ordinul exclusiv jidovesc masonic, numit „Bnei Brith“. Despre el, extragem din studiul mai sus amintit următoarele rânduri, pentru ca orice Român să înţeleagă ce rol au avut Jidanii în desfăşurarea războiului, în care nu au sângerat dar din care enorm s'au îmbogăţit:

„Dela chemarea lui la cea mai înaltă instanţă judecătorească şi din momentul mutării lui la Washington, el a fost unul din cei mai apropiaţi şi cei mai favorizaţi consilieri ai Preşedintelui Wilson. Nu numai că era întrebat despre tot ce privea industria şi comerţul, în care ramură trecea drept o autoritate în Statele-Unite, dar judecata lui era pusă la contribuţie de către Prezident şi când era vorba despre situaţia internaţională. Un comitet, compus din colonelul Mendel House (alt Jidan) şi şi Brandeis, a fost instituit spre a studia chestiunile mondiale şi a fixa liniile politicii americane la conferinţa păcii“. Amintim că la această conferinţă a păcii s'a încredinţat conducerea politicii americane în Orient Jidovilor sionişti *Brandeis, Mak şi Marshall,* mai aducem la cunoştinţa marelui public românesc şi fruntaşilor noştri politici, cu mai multe pretenţii de cât cunoştinţe pozitive, că Preşedintele Wilson a fost însoţit în Europa la 1919, pentru stabilirea păcii de 156 consilieri economici şi tehnici, dintre cari 117 erau din neamul lui Iuda. Iată cine a inspirat politica lui Wilson în conferinţa dela Paris!

XI. *Samuel Gompers,* ajuns preşedintele Uniunii Sindicatelor muncitoreşti din Statele-Unite. In cazul acestuia se ilustrează din nou politica iudaică, de a împinge pe conducătorul demagog al masselor proletare, până la cele mai înalte situaţii, spre a demonstra lumii creştine odată mai mult, că forţa mulţimii creştine stă la dispoziţia Jidovimei internaţionale.

XII. *Oscar Strauss,* fost ambasador american la Constantinopol, şi mai târziu Preşedinte al Uniunii pentru dreptul internaţional.

XIII. *Bernard Baruch,* despre a cărui activitate în timpul războiului ca preşedinte al biroului industriilor americane, studiul mai sus pomenit

coprinde următoarea afirmaţiune: „Acest birou nu era numai o agentură pentru producţie, ci şi mijlocitorul tuturor cumpărăturilor ce făceau aliaţii şi controlând efectiv aprovizionarea lumii cu cele mai de seamă materii prime. Dl Baruch a obţinut într'adevăr dreptul desăvârşit de a dispune de toate industriile Statelor-Unite în timpul războiului". In ce priveşte influenţa enormă pe care a exercitat-o acest Jidan asupra vieţii americane în timpul războiului iată ce spune americanul Henry Ford, marele industriaş de automobile (cf. revista „Hammer" Nr. 531 din 1 August 1924 pag. 289 şi următoarele):

„Când a intrat America în războiu, a apărut deodată la suprafaţă un om, a cărui nume până atunci abia a fost pomenit în publicitate: *Bernhard M. Baruch*. El până atunci n'a fost nimic altceva decât un simplu speculant la bursă. El a fost chemat, la 1915, în comitetul de consilieri (Advisory Commission) — un comitet, care pregătea intrarea Americii în război — într'un timp, când acolo încă totul trăia în cea mai adâncă pace şi când Wilson declara în public, că America nu se gândeşte la război.

Precum a mărturisit Baruch, mai târziu, cu ocazia ascultărilor sale în faţa Senatului, el a lucrat din 1915 la „Mobilizarea industriei din ţară", ca alte cuvinte: el a lăsat să se fabrice muniţia necesară.

El a câştigat pe preşedintele Wilson pentru planurile sale. Wilson făcea, ceeace vroia Baruch. Baruch însă îşi puse mâna sa stăpânitoare pe întreaga producţie a Americii. Baruch stăpânea cu atotputernicia dictatorului. El executa producţia şi furniturile — peste graniţele Americii. In faţa Senatului, l'a întrebat deputatul Jefferis: „Aşa dar, d-ta hotărai ceea ce trebuia să primească fiecare?" Baruch a răspuns: „Da, fără îndoială... Hotărârea definitivă îmi era mie rezervată. Eu hotăram, ceeace trebuia să primească armata şi marina, dacă administraţia căilor ferate sau aliaţii trebuiau să primească aceasta sau aceea — sau că generalul Allenby să primească locomotive — sau dacă aceste trebuiau să fie întrebuinţate în Rusia sau Franţa.

O putere nemăsurată era depusă în mânile acestui bărbat. El a răspuns la o întrebare: „Da, *eu am avut în războì probabil mai multă putere decât oricare altul.*" Nici Wilson şi nici poporul sau adunarea acestuia au dominat în America, în timpul războiului, ci Bernhard M. Baruch".

XIV. Jidanul *Otto Hermann Kahn*, mare bancher, reprezentant al acelei finanţe internaţioale, toată jidovească despre care Semitul Rathenau, ajuns atotputernic în Germania învinsă, a spus că acea finanţă se compune din vre-o 300 de inşi cari dispun de soarta popoarelor.

XV. Jidanul *Abraham Elkus*, care împreună cu consingeanul său Henry Morgenthau, fost ambasador al Statelor-Unite la Constantinopol, a fost numit de Wilson ca arbitru în chestiunea Armeniei şi a insulelor Aland[1])

XVI. Jidanul Paul Hymans, fost Ministru de externe al Belgiei, fost preşedinte al Ligii Naţiunilor.

Cu acesta din urmă se încheie seria Jidanilor, cari, din diferite puncte strategice toate dominante, au jucat un rol atât de hotărâtor la stabilirea nouilor condiţii de viaţă a popoarelor creştine după terminarea războiului mondial. Datele de mai sus sunt luate din întroducerea cărţii naţionalistului german A. Rosenberg întitulată: „*Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik*" München 1924.

Rămâne de dovedit a doua parte a afirmaţiunii făcute că, în afară de ocuparea posturilor în vază, radiatoare de putere politică şi economică, Jidanul mai urmăreşte să alăture pe lângă puternicii zilei şi câte un observator, controlor discret şi spion permanent sub forma de secretar oficial sau particular. Pe acesta Iesuiţii îl numeau „socius" iar bolşevicii în politica lor de spionaj îl numesc „ochiul". Noi îl numim iscoada semită în afacerile creştine. Dăm câte-va cazuri de înainte de războì:

In jurul lui *Clemenceau* roiau Jidanii Cornelius Herz, Gaudchaux, Roth cu ochii aţintiţi asupra lui, comunicând conducerii oculte a Iudaismului tot ce se putea afla prin orice mijloace din apropierea fostului Prim-Ministru francez. Pe lângă *Loubet*, ca Preşedinţe al Republicei franceze, se învârtea Jidanul Hugo Oberndoerffer. Această metodă este practicată de mult: spre exemplu, în jurul lui Cavour vestitul om politic al Italiei funcţiona ca secretar al său intim Jidanul Hartum, după cum a recunoscut Jidanul Nordau în August 1903 la al VI congres sionist ţinut la Basel*). Chiar pe lângă Bismark ajunsese în ultimul timp să se furişeze prin linguşire Jidanul Witkowski, ascuns sub numele Maximilian Harden, care toată viaţa şi-a făcut reclamă cu aceasta superficială şi scurtă legătură, ce avusese cu Cancelarul de fer.

Dar să ne întoarcem la vremurile noastre din timpul marelui războì până astăzi şi vom constata următorul fapt: *cu cât puterea jidovească creşte, cu atât iscoadele semite pe lângă puternicii zilei se înmulţesc.* Dăm câteva exemple:

Jidanul Philipp Sassoon, „secretar particular" al lui Lloyd George; Jidanul Louis Strauss „secretar particular" al lui Hoover, învestit în America cu puteri dictatoriale în materie de aprovizionare; Jidanul Rosenberg „secretar particular" şi şef al presei lui Cicerin; Jidanul Cahen ataşat pe lângă delegaţia germană la pacea din Versailles, mai târziu ajuns „secretar" al lui Brokdorff-Rantzau la Moscova. Jidanul Mendel din familia Rotschild, „secretarul" lui *Clemenceau* dela 1918 înainte. Jidanul Israel, „secretar general" al Consiliului de Ministrii, când Herriot a fost Preşedintele al Consiliului; Jidanul Heilbronner „secretar general" când Painlevè a fost preşedintele Camerii; Jidoavca Rosa Rosenberg, „secretară particulară" a lui Mac Donald, când a fost prim-ministru în Anglia.

Nu mai este nevoe să amintim că în jurul lui Wilson, în afară de ceata de Jidani, cari îl hipnotizase şi deci îl stăpâneau cu desăvârşire, mai funcţiona ca „ochiu al lui Israel" şi rabinul Stephen Wyse.

Faţă de acest aspect iudaizat al situaţiunii politice dela 1918 până astăzi, vă mai miraţi dlor guvernanţi pentru ce România la conferinţele păcii şi cele următoare a întâlnit atâta spirit de neprietenie, de suspiciune şi chiar de latentă ostilitate, nesocotindu-se temeiurile juste ale revendicărilor noastre şi imensa jertfă adusă în cumpăna victoriei generale?

Vă mai întrebaţi pentru ce „marii nostri aliaţi" ne-au tratat vitreg? Pentru simplul motiv că „marii noştri aliaţi" erau conduşi din umbră de puterea ocultă a Iudaismului. Această putere ocultă nu voeşte să admită ca naţiunea română să-i zădărnicească planul de a transforma bogata ţară dintre Nistru şi Tisa în adevărata Palestină.

[1]) cf. Roger Lambelin, Le Règne d'Israél chez les Anglo-Saxny Paris 1921 pag. 244-45.

*) cf. Henry Foid, Der Internationale Jude Vol. I pag. 137 Ediţia XII Hammer Verlag.

De acolo toată politica de şicană, de intimidări, de ameninţări, de sugrumare a valutei noastre, de aţâţare a minorităţilor, de imixtiune în actele de suveranitate ale Statului român prin inspecţii, ordonate de Liga Naţiunilor, prin intervenţii în favoarea Jidanilor fugiţi de peste Nistru. Această tactică, repetată sub diferite forme într'un ton cu atât mai ridicat şi mai pretenţios cu cât constată o mai slabă putere de rezistenţă la guvernanţii noştri actuali, urmăreşte ţinta precisă de a ne obişnui cu o atmosferă de smerită resemnare şi de continuă supunere faţă de potentaţii semiţi din afară.

S'ar părea că sugestiunile iudaice şi iudaizante şi-au produs efectul în cuvintele spuse la Cameră în ziua de 20 Noemvrie de dl Ministru de Externe, că România semnând tratatul minorităţilor a suferit o ştirbire a suveranităţii.

Dlor Jidani, vă rog să aflaţi că această afirmaţie poate coprinde părerea personală a dlui Duca, dar că în sufletul poporului român sunt isvoare de energie şi mândrie naţională, pe cari nici nu le bănuiţi.

I. C. Cătuneanu

Faptă şi răsplată

Mai mult, poate, decât la oricare alt popor din lume, instinctul naţional, cristalizat mai târziu într'un ideal mai înalt, a stăpânit şi stăpâneşte încă şi azi, neamul nostru românesc. Pe acest fond s'au brodat toate evenimentele istoriei noastre bi-milenare. El este temelia sigură pentru evoluţia culturală, civilizatorie şi economică a tuturor naţiunilor. La noi îl găsim, sub formă nativă, la umilul ţăran, care ţine la glia strămoşească mai mult, decât la oricare alt bun din lume, — ca şi la subtilul intelectual, care este pătruns de credinţa, că un progres adevărat nu se poate realiza decât printr'o viaţă *naţională,* cât mai intensă.

După războiul dezrobirii neamului s'a evidenţiat şi mai mult acest desiderat elementar al vieţii naţionale. Şi încă cu atât mai vârtos, cu cât pe orizontul îndepărtat al stepelor ruseşti, s'a ridicat un alt ideal utopic, îmbrăcat în mantia sângeroasă a demagogiei roşii şi exploatat de judeo-masoneria internaţională. Era bolşevismul desagregant, care prin suflul său pestilenţial încearcă să îmbolnăvească şi să distrugă sănătatea naţiunilor, pentru a le absorbi, ca pe nişte simple elemente aservite scopurilor sale oculte şi criminale. Astfel şi peste Nistrul nostru au început să treacă emisarii — propagandişti ai bolşevismului moscovit.

Însă pe pământul, udat cu lacrimi de martiri şi cu sânge de eroi, al României, — ei au găsit o primire, la care puţin s'au aşteptat. Fiecare bun Român i-a primit, ca pe nişte duşmani. Pretutindeni au dat de uşi zăvorite. Urechile ţăranilor erau surde pentru formulele lor demagogice, a căror substrat tendenţios îţi bătea la ochi, ca şi când ai vedea o haină neagră cusută cu aţă albă. Minţile intelectualilor erau deasemeni opace faţă de scrierile profund eronate ale Lenino-Marxismului revoluţionar, care propovăduesc lupta de clase, adeca războiul, focul, jaful, pârjolul, printre popoarele, însetate după pace, linişte, ordine.

Însă emisarii Moscovei-Roşii nu s'au oprit încă, după eşuarea primei tentative de-a distruge suportul naţional al neamului nostru. Alimentaţi cu aurul topit din icoane şi relicvii sfinte, furate de prin lăcaşurile Domnului, — ei au început să atragă câteva conştiinţe venale. Pe acestea le-au aliat cu consângenii lor jidani, cari s'au năpustiit, ca un roiu de lăcuste asupra plaiurilor noastre, — şi împreună, cu forţe unite, au început să corupă, să demoralizeze, să bestializeze, moravurile, mentalitatea şi apucăturile vieţii noastre publice. Cu ajutorul jurnalisticii lor tendenţioase, care a primit stigmatul caracteristic de „anumită presă", ei au încercat pe urmă, să învrăjbească, să sdrobească şi să pulverizeze, aceea admirabilă solidaritate naţională, ce ne-a stăpânit, ca o formidabilă forţă, în faţa tuturor peripeţiilor şi vicisitudinilor istorice, prin cari a trecut neamul nostru.

Aceasta însă *nu le-a mai reuşit.* Cu o titanică putere s'a ridicat floarea tinereţii neamului — acum trei ani, la *10 Decembrie,* — şi, ca un tunet, într'o zi de vijelie, a străbătut, dela un capăt la celalalt al ţării, disperatul strigăt de alarmă a studenţimii române şi creştine.

Şi acest glas vijelios n'a rămas fără răsunet. Sub faldurile drapelului de luptă s'au înrolat toţi cei ce simt româneşte. Chiar şi cei mai greoi se desmorţeau. Numai şovăia aproape nimeni.

Situaţia era mai mult decât exasperantă pentru propagandiştii bolşevici. Studenţimea, prin manifestaţii, conferinţe, scrieri şi alte mijloace, — a paralizat, aproape în întregime, acţiunea lor subsersivă. Văzând ei, că la noi în ţară nu pot nici decum răzbi, au recurs la un alt subterfugiu. Au început o campanie de ponegrire a prestigiului nostru naţional, — în faţa străinătăţii. Centrul activităţii lor era *Parisul,* capitala ţării unde Leon Blum şi Abraham Schrameck terorizează opinia publică rătăcită, a unei naţiuni obosite de război.

Şi pentru ca această acţiune să fie încoronată de un succes cât mai desăvârşit, — ei au început să răspândească zvonuri, să publice informaţii şi articole prin presă, — şi să inunde Parisul cu scrieri pamfletare, prin cari România era zugrăvită, în ochii Europei civilizate, ca o ţară barbară, înapoiată, feroce, — adeca ceva mai mult decât o colonie al Africii meridionale, — şi ceva mai puţin decât o ţărişoară balcanică, cum ar fi Albania.

Acţiunea lor n'a rămas fără efect. Şi încă cu atât mai mult, cu cât tocmai un Român s'a găsit, care să-şi pună conştiinţa şi sufletul vândut în serviciul acestei cauze. Adeca vorba să fie: un Român. Cu mult mai bine l'am putea numi un: *grec împământenit.* Un fanariot, cu sufletul hain, care nu poate înţelege aspiraţiile neamului nostru. Un străin, ca toţi străinii. Stă la noi pentru ca să se îmbogăţească. Mijlocul n'are importanţă, fie el oricât de ruşinos, oricât de infamant. Cred, că e de prisos să-l mai numesc, căci îl ghiceşte toată lumea. Este:

Costa-Foru !

Este celebrul renegat, care încearcă să exploateze cât mai mult moartea fiului său ce a căzut alături de alţi 799.000 de luptători români. Este acela, care încearcă să pozeze ca un erou naţional, pentrucă la vârsta de 60 de ani s'a înrolat, ca voluntar în armată, şi a făcut campania cu gradul de colonel. Adeca, iarăşi, vorba să fie: ştim prea bine, că în tot timpul campaniei, a fost prietenul intim al trădătorului *Verzea,* colenel ca şi el, — pe care l'a şi apărat în procesul său ruşinos.

Imediat după război firea oportunistă al acestui individ căuta să se îndrepte spre o situaţie cât mai rentabilă. Şi-a găsit-o în Redacţia „anumitei prese", care-i plătea cu bani

grași, toate articolele, prin cari ne batjocurea tot ce avem noi mai sfânt și bun.

Pe urmă a devenit *„leader“-ul* umanitarismului din țara noastră. S'a erijat în postul de secretar-general al „Ligii drepturilor omului“ dela noi, adecă a agenturei camuflate al bolșevismului jidovesc. Deci și această meserie era destul de rentabilă.

Dar nu era încă destul. Acțiunea antinațională a lui Costa-Foru trebuia strămutată și în streinătate. Honorariile respectabile, pe cari le încasa dela cei ce finanțează „Adevărul“ și „Dimineața“, aveau să-l determine în această direcție. Efectul iarăși n'a lipsit. Era doar fresc!

Și individul Costa-Foru s'a pus să scrie *„La Roumanie et ses prisons“*, o broșură plină de calomnii, injurii și invective la adresa țării noastre. Aici se zicea că în România tot a zecea casă este o pușcărie, în care gem sutele de mii de martiri bolșevici; că jidanii sunt persecutați prin progromuri sângeroase, patronate de Rege și Guvern. Adecă România este un fel de abator unde floarea oamenirii este măcelărită. Și alte lucruri de soiul acesta.

Cu broșura aceasta tipărită în milioane de exemplare, a fost inundată toată străinătatea.

Sesizați, de ea și chemați de către autorul ei **imoral** care nici azi nu și-a „aranjat“ gestiunea sa bănească dela „Uniunea presei Române“, a cărui președinte a fost acum doi ani, — corifeii judeo-umanitarismului s'au hotărât să ne inspecteze țara.

Ca într'o colonie subjugată ei au descins rând pe rând: *Torrés, Guernut, Barbusse.* Până când la urmă cu toată răbdarea noastră pusă la grea încercare, a trebuit să-l dăm afară pe acesta din urmă, pentru ca prin acest exemplu hotărâtor să tăiem pofta celor ce mai voiau să ne „inspecteze“.

Insă vinovatul principal trebuia pedepsit. El care ne-a defăimat în străinătate, acela care ne-a adus pe cap „censorii“ nepoftiți, cari în alte țări, ca în Italia sau Cehoslovacia, *nici nu au fost lăsați să intre,* el care asmuță minoritățile contra noastră, în fine acela, care ne subminează atât din lăuntru, cât și din afară, — **trebuia** să-și ia răsplata cuvenită.

In gara Clujului a primit o lecție românească, pe care desigur n'are să o uite în curând. Aceasta însă nu era încă destul. Pentru ea desigur că ar fi primit o despăgubire cuvenită dela jidani, pe cari îi iubește atât de mult. A declarat doar la Procesul dela T.-Severin că: *el este mândru că are un ginere jidan!*

După incidentul dela Cluj însă s'a mai ales și cu o lovitură morală. Și aceasta l'a infamat pentru vecie. Sindicatul ziariștilor bucureșteni l'a exclus pentru totdeauna din rândul acelora, cari prin slova tiparului propovăduiesc adevărul și dreptatea. Iată și textul moțiunii, prin care s'a hotărât această *„descostaforizare“* (cum zice Nichifor Crainic) al presei române:

„Comitetul Sindicatului Ziariștilor din București nereacționând la vreme din proprie inițiativă, împotriva jignirilor ce s'au adus demnității naționale prin vizitele inoportune ale unor pretinși inspectori umanitariști, — adunarea generală extraordinară a Sindicatului Ziariștilor din București s'a văzut silită să se convoace potrivit art. 12 din statute, pentru a protesta cu energie în contra amestecului străin în treburile noastre interne.

In consecință, ne asociem la protestul intelectualilor români.

Adunarea generală extraordinară, în acelaș timp, considerând incompatibilă situația de membru în Sindicat a dlui C. Costa-Foru, cu aceea de impresar a tuturor acestor defăimători ai țării și agenți ai intereselor vrăjmase și de autor al broșurei calominoase la adresa țării, — servind de bază tuturor campaniilor calominoase împotriva Statului român — **hotărește excluderea sa din Sindicatul Ziariștilor din București**“.

Dreptatea s'a făcut!

Costa-Foru a intrat în rândul acelora cari poartă stigmatul infamiei înfierat pe frunte. De-acum înainte articolele sale veninoase, broșurile sale mincinoase, frazele sale goale și sterpe nu vor mai avea nici un răsunet.

Odată cu el a fost înmormântat și *costa-forismul,* adeca sistemul laș de propagandă antinațională mincinoasă inaugurat de calominatorul condamnat.

Și ori de câte ori această mentalitate va încerca să renască și să periciliteze, din nou, siguranța și liniștea patriei noastre, *instinctul sănătos* al Națiunei Române va ști, în totdeauna, să reacționeze, scurt și categoric, așa cum a procedat față de Costa-Foru pentru a elimina din corpul ei infectat microbii patogeni ai descompunerii sociale!

Caius Bardoși.

SCRISORI DIN BIHOR

Din durerile noastre

Ceea ce ne deosebește pe noi cei dela marginea de vest a românismului, față de ceilalți frați ai noștri, în etapa de înainte de 1 Decemvrie 1918, este o apăsare mai grea și umiliri mai multe din partea stăpânilor de eri.

In nemijlocita apropiere a stepelor maghiare, vânturite sălbatice ce veneau de pe acestea, dărâmau tot ce încercau să clădească sufletele în cari mai licăria o fărâmă de ideal, atât de puține de altcum pe plaiurile noastre.

Eram învăluiți într'o beznă adâncă și zi de zi ne îngropam tot mai profund în ea. O simțeam atât de bine aceasta decadență spirituală, vedeam cum ne cufundăm tot mai mult în adânc, dar zadarnice ne erau toate scrâșnirile. Cari urechi erau deschise pentru durerile noastre? Cine ar fi avut puterea să ridice un far, ca să străbată raze de lumină în întunerecul, în care eram condamnați să trăim?

N'am putut să facem altceva, decât să ne lăsăm barca sorții în voia valurilor și să stăm neputincioși cu mânile la spate.

Vremurile aceste n'au putut trece fără să lase urme și atât de adânci că nu s'au șters până azi și stările de față ne lasă să credem că nici nu vor dispărea curând.

Ne-au rămas păcate ce ne îngreuiază sufletul fără vina noastră, dar totuși simțim greutatea acelora, ca și a păcatelor nespovedite.

Două din aceste mari păcate sunt: analfabetismul și alcoolismul, cele mai nenorocite flagele, cari bântue azi satele noastre bihorene.

Școala românească și patrimoniul lui Tisza erau lucruri ce nu se puteau împăca. Ideea de Stat maghiar nu se putea concilia cu tendințele noastre culturale.

Le-am înfrânat și sufocat fără milă și cruțare.

Stăpânirea românească ne-a găsit aici, în Bihor, cu un contigent de anal-

fabeţi de circa 96—98% din populaţia românească.

Este aceasta o ruşine pentru civilizaţia secolului în care trăim, pentru stăpânitorii de eri a fost însă o mândrie.

In acest ogor înţelenit este nevoe de o muncă din toate puterile. Avem nevoe în satele noastre nu de învăţători, ci de apostoli, de supraoameni ca să se poată obţinea un rezultat mai favorabil. Vrem oameni pătrunşi de măreţia ideei naţionale, cari să aiba puterea sufletească de a ne face să renaştem din propria noastră cenuşă.

Până când negurile întunerecului nu se vor împrăştia de pe satele noastre, vom fi şi mai departe sub tutela străinilor cari ne exploatează crud neştiinţa.

Soluţiile ce s'au dat până acum (zona culturală etc.) nu ne-a îndestulit. Nu se dă aceea contribuţie, pe care o cere realitatea. Stările de acum nu ne arată un progres pe care să-l simţim, deşi suntem la începutul anului al 8-lea de stăpânire românească.

Aceasta plagă a analfabetismului nu putea să nu aibă fidel tovarăş alcoolismul.

Ravagiile ce le face acesta în satele noastre sunt îngrozitoare.

O lumină clară îţi oferă în aceasta privinţă spectacolele desgustătoare ce ni le dă zilele de bâlciu prin târguşoarele noastre.

Zeci de oameni vezi împletecindu-se pe la toate colţurile şi de după uşi murdare rânjete demonice de Ovreiaşi cu pistrui.

Şi ne doare. Se revoltă în noi demnitatea noastră, plânge în noi ruşinea.

Zadarnic însă. La noi şi azi sunt sate, unde în afară de timpul alegerilor, nu s'a coborât nimeni să arate poporului neştiutor calea adevărului.

. . . .

Am ţinut să punem pe hârtie aceste triste constatări. O datorie de buni români şi de slujitori ai ideei naţionale ne cere aceasta. Vrem ca dovezile noastre să se ştie, — cine cunoaşte realităţile sdrobitoare, poate vor trezi îndemnuri pentru sanarea lor. Stările de azi ar fi vremea să ia sfârşit.

Beiuş, 1 Decemvrie 1925.

Dr. Liviu Popovici

Moţii lui Avram Iancu puşi în disperare

Jidovi şi jidoviţi ne pregătesc mormântul. Suntem lăsaţi pradă streinilor şi jidăniţilor.

N'a fost aproape nici un număr din revista *„Infrăţirea Românească"*, în care să nu se fi publicat, trista şi nemaipomenita batjocură, care se face dela unire încoace, moţilor lui Avram Iancu, de către neamul lui Iuda, ajutat de românii jidoviţi.

N'a fost nici ziar curat românesc, care să nu fi publicat câte un articol în care să arate faimoasa batjocură, care se face astăzi Munţilor Apuseni.

Inainte de a pune pe hârtie, focul aprins în inimile Moţilor, rog cu supunere pe onoraţii cititori, a-mi scuza forma scrisului la cele publicate mai jos, întrucât, nu sunt compuse din ştiinţă superioară, ci sunt compuse de un ţăran simplu din Munţii Apuseni, în care se mai găseşte, un gram din sângele lui Avram Iancu, al cărui suflet din nou se aprinde, văzând cum neamul lui Iuda, ne distruge graniţa de vest, a scumpei noastre ţări.

Credem că onoratul cetitor cunoaşte bine, pentru ce este focul aprins în inimile moţilor. Pentru a-l lămuri mai bine, vom arăta mai jos:

Noi moţii, nepoţi ai lui Avram Iancu, am păzit în tot timpul şi în toate necazurile, credinţa creştinească, dela care nu ne-au putut abate duşmanii în atâtea veacuri. Am contribuit cu sângele nostru la *zece revoluţiuni*, pentru păstrarea scumpei noastre legi strămoşeşti, apărându-ne şi veşnica noastră cetate, care este: *Munţii Apuseni.*

Conduşi de nemuritorii noştri martiri, după cum a fost Horia, Cloşca şi Crişan şi după cum a fost şi nemuritorul Avram Iancu, toţi martirii sufleteşti ai neamului românesc. Am aşteptat cu ochii deschişi privind spre răsărit, de unde avea să vină, împlinirea visului nostru de veac. Această privire, s'a iluminat înaintea ochilor noştri, în anul 1916, când gloriosul nostru Rege, care este azi şi va fi al tuturor Românilor, a trecut cu vitezele sale trupe, Carpaţii, venind să înfăptuiască şi să pună capăt suferinţelor noastre de atâtea veacuri. Văzând noi, cum acest mare păstor, vine să ne scape din ghiarăle lupilor de cari eram cuprinşi, am tresărit. Din toată inima, am mulţumit bunului Dumnezeu, rugându-l să ajute scumpului şi neobositului *nostru Rege Ferdinand I*, care a luptat pe toate fronturile pentru refacerea scumpei noastre ţări împreună cu Dinastia Regală.

Ne întrebăm noi moţii de prin munţi acuma însă. Unde ne este rezultatul? Căci pentru drepturile noastre am luptat şi unde este jertfa celor opt sute de mii de eroi, morţi pentru patrie? Unde este oboseala Dinastiei noastre Regale, care s'a jertfit pe toate fronturile? Nu vedem nimic. Căci şi astăzi noi Moţii din munţi avem tot aproape aceiaşi soartă, pe care am avut-o şi în trecut. *Suntem neliniştiţi fiindcă nimeni nu se gândeşte la nevoile pe cari noi le îndurăm, sub neamul lui Iuda*, care a năvălit asupra noastră şi mai ales a munţilor noştri, cari ne sunt singurul izvor de refacere şi câştig. Au năvălit dela unire încoace, cu forţe mari, pentru a ne preface munţii noştri în locuri deşerte şi a ne aduce pe noi în cea mai mare sărăcie, luându-ne pădurile, singurul nostru mijloc de traiu. Dar în acelaş timp tot ei ne acuză, că suntem bolşevici şi tâlhari, că furăm pădurile lor. Este de notat, că şi astăzi după atâta jertfă şi atâta sânge vărsat, pentru scăparea ţării şi a codrilor din mâini străine, *pădurile sunt tăiate de jidanii Fischer şi Tischler*, cari ne pregătesc cea mai neagră sărăcie, prin exploatările ce le fac. Ne prefac, frumoasa noastră coroană a munţilor, în deşerturi şi îmbracă în zdrenţe, mii şi mii de copii ai noştrii, luându-le pâinea din mână după cum este şi cântecul pe care l-am învăţat la şcoală, prin anul 1904 şi care zice:

Noi şi voi

Potop venita-ţi peste noi
Ne-aţi luat pânea din mâini,
Şi hainele de pe noi,
Iar noi rămânem goi.

Aşa ni se face astăzi şi aceasta este starea moţilor din Munţii Apuseni, în care ne-au adus exploatatorii jidani Fischer, Tischler şi Grödel. Azi ne exploatează pădurile şi mâine poimâne ne vor exploata şi pe noi, pe calea pribegiei, care nu este departe după cum vedem, iar pericolul ce ne ameninţă foarte apropiat.

Credem că, onoraţii cititori, cunosc bine scandaloasa afacere dela Rechiţele, făcută cu ocazia aplicării reformei agrare. Noi cunoaştem legea agrară, cum este făcută şi ştim că este bine făcută dar nu se împlineşte şi nu se execută de nimeni. La noi executarea reformei agrare s'a făcut în felul următor: In hotarul comunei noastre Rechiţele, se află

proprietatea Contelui Bánfy, de circa 12 mii de jugăre cadastrale, pe cari le-au răpit mişeleşte dela părinţii noştri sub era maghiară, pe la anul 1882, — lucru ce putem afirma că a fost proprietatea noastră, sau mai bine zis a părinţilor noştri, de pe care acum, am fost scoşi şi alungaţi nelăsându-ne, nici cu ochii, să privim la ceiace a fost a părinţilor noştri, proprietăţi la care ne uităm flămânzi şi plini de toată goliciunea.

Noi la 1918, când s'a făcut revoluţiunea în Monarhia Austro-Ungară, am venit acasă de pe toate fronturile de luptă, cu gândul să ne răsbunăm pe toţi acei ce ne-au răpit pădurile.

Văzându-ne familia în cea mai neagră mizerie şi cunoscând noi, că acuma este momentul de desrobire, am ascultat cuvântul *tribunului nostru de atunci şi apărătorul nostru de azi*, dl Dr. Amos Francu, care este astăzi aruncat pe drumuri şi nebăgat în seamă, spunând el atunci, că pădurile vor fi ale noastre. Noi am ascultat cuvântul neobositului nostru luptător şi la un moment dat ne am organizat în *gărzi naţionale*, luptându-ne cu hoardele lui *Béla Kun*, la *Beliş*, unde am avut în fruntea noastră pe dl *Căpitan invalid Emil Şancu*, care a suferit cu noi, cele mai multe chinuri. El nu este băgat de nimeni în seamă, după cum vedem, că nici noi nu suntem băgaţi de nimeni în seamă. Văzând că reforma agrară nu s'a făcut pentru noi, ci pentru Fischer şi Tischler.

Reforma agrară s'a făcut în modul următor: Cele 12 mii de jugăre, care sunt pe hotarul comunei noastre Rechiţele, trebuiau expropriate integral şi predate comunelor în drept.

Onorata comisiune agrară, atât comitetul agrar cât şi comisiunea II-a judeţeană, au ordonat comisiunei de ocol din *Huedin*, să facă exproprierea moşiei contelui Bánfy.

Această expropriere s'a făcut din partea comisiunei de ocol în 1922, care comisiune a făcut un act de dreptate istoric şi mai ales drept, expropriând întreaga moşie a lui G. Bànfy care se află în hotarul comunei noastre, în favorul statului, cu scop de a împărţi şi destina sătenilor, pădurile şi păşunile.

Expropriând-o în drept şi nelăsând proprietarului nimica, întrucât proprietarul şi-a rezervat cota la Bonţida, contra acestei hotărâri aduse şi exproprieri, a făcut apel Agronomul Regional din Huedin. — Judecându-se la comisiunea II-a judeţeană din Cluj, desbaterea având loc la 27 Ianuarie 1923, fără a fi citate nici o comună, din cele 10 comune, cari conform legii agrare, trebuiau să primească din pământul lor, moştenire dela părinţii lor.

Această hotărâre a comisiunei a II-a judeţeană, s'a făcut într'un mod abuziv şi anume: Din cele 12 mii de jugăre cadastrale, au cules personalul lui Bànfy, toate numerele topografice, în care numere se mai află păduri seculare, în întindere de circa 5500 jugăre, pe cari onorata comisiune II-a judeţeană le-a rezervat proprietarului, cele 5500 jugăre cadastrale fiind socotite ca teren de neexpropriat, pentru ca la urmă proprietarul să-l vândă exploatatorilor Fischler şi Tischler precum şi cointeresaţilor lor jidoviţi.

In loc ca cele 10 comune, să primească păduri şi păşuni, au fost uitate la expropriere şi nu s'a expropiat nimic pentru ele fiindcă astfel n'ar ajunge lui Fischer şi Tischler. A fost numai o singură comună Rechiţele pusă în instanţă, pentru care s'a făcut expropriere, însă destul de abuziv, dându-se păduri, acolo unde au exploatat jidanii Tischler şi Mihich prin anii 1911 şi 1914, cu preţ de pădure seculară. Iar păşuni dându-se acolo unde este pădure seculară, pe care o taie astăzi Tischer, care a făcut Societatea *„Regatul-Mare"*.

Observând noi, acest pericol numai după câteva luni, am bătut la toate uşile şi Ministerele, arătând că s'a făcut o mare nelegiuire şi nedreptate. — Am cerut să ni-se dea cota maximală din pădurile seculare pentru păduri şi păşuni din locuri pentru păşuni.

Ni-s'au făcut toate promisiunile că ni-se va face dreptate, dar nu ştiu când. Ni se vor da „atunci", când Fischer şi Tischler vor termina de tăiat toate pădurile, locurile goale şi stânci pleşuve din care să ne putem şi noi reface ca naţie.

Văzând noi că toate suferinţele noastre şi toate sforţările ne sunt zadarnice, am oprit în mod omenesc tăierile, pentru care la urmă am fost şi maltrataţi şi aruncaţi în închisoare; — de unde ne-a salvat neobositul nostru apărător dl dr Amos Francu. *Iar în vara anului 1924 ni-s'au promis din partea Domnilor Miniştri G. Cipăianu şi Tătărescu, că ni-se va da păşuni, care lucru nici până azi nu se face în favorul nostru, ci în favorul jidanilor şi jidoviţilor.*

Noi nici azi nu avem nimic, ci stânci pleşuve, iar pădurile, singurul nostru isvor de traiu, sunt puse cu cea mai mare forţă în exploatarea jidanilor şi jidoviţilor, cari le devastează zi şi noapte, fără a planta măcar un puieţ. Iar noi privim goi şi cu ochii în lacrimi cum rămânem flămânzi şi goi.

In aşa mod neomenos s'a făcut exproprierea pentru Moţii din munţi, aşa că nici azi nu mai poate avea sfârşit şi nu i se mai face capăt. Ar trebui făcut acest lucru, pentru ca acum după 7 ani dela unire să se poată vedea şi bietul român stăpân pe averea lui.

Este o mare nenorocire atât pentru noi din munţi cât şi pentru tot neamul românesc, că ne lasă domnii şi intelectualii, în mâinile exploatatorilor Fischer, Tischler şi Grödel, cari ne pregătesc mormântul.

Rugăm cu supunere, onoratul comitet agrar, să aducă sentinţă în drept şi *să nu ne lase pradă streinilor*, care ar căuta răzbunare pe toate căile, fiindcă noi nu mai putem suferi toate nelegiuirile.

Noi nu pretindem nici nu cerem averea altuia, ci ne rugăm să ne-o lase pe a noastră şi pe a moşilor noştri.

Noi nu vrem şi nici nu putem suferi ca străinul, să ne facă pe noi *valahi*, tâlhari şi bolşevici în ţara noastră, noi *credem* că ei sunt tâlhari şi bolşevici, fiindcă *ei vin* şi ne răpesc pâinea din mâini.

Noi suntem ameninţaţi să pribegim, fiindcă suntem în locuri stâncoase, unde nu ne putem câştiga pâinea decât numai din păduri şi dacă jidovii le duc, atunci noi ne părăsim munţii şi pribegim.

Ar fi o mare ruşine a neamului nostru, ca acuma să ne nefericim în ţara noastră şi jidovii să se înavuţească.

Facem un apel călduros către toţi bunii români şi cu suflet naţional, să ne sară înt'ajutor, căci pericolul este foarte mare.

Eu cunosc şi ştiu că jidanii prin corupţia pe care o pregătesc, răpindu-ne pădurile distrug graniţa noastră de vest care este păzită de moţi ca un *Verdun*. — Ne rugăm călduros a ne sări în ajutor, căci răbdarea noastră este mare, dar şi răsbunarea va fi mult mai mare, contra acelora cari ne nefericesc pe noi şi neamul nostru.

Ne vom aduna cu toţi de prin munţi şi împreună cu neobositul nostru apărător, ne vom duce la gloriosul şi fericitul nostru Rege şi ne vom ruga, cu capul plecat, să ne ajute, că suntem în mare batjocură, că nu avem altă speranţă, decât nu-

mai în neobositul și fericitul nostru Rege, care a luptat cu noi alături, pe toate fronturile de refacere, ale scumpei noastre țări. *Rugăm ajutor, ajutor.*

Teodor Șușman,
primar comunal, Rechițele.

N. R. *Am primit la Redacție acest articol duios, acum câteva săptămâni. Din cauza lipsei de spațiu, nu l'am putut publica în numărul trecut. Ne facem o plăcută datorire, dându-l publicității în numărul de față. Atragem atențiunea cetitorilor noștrii că el are o valoare neprețuită prin faptul că este scris de un țăran inimos, care este vrednicul și luminatul primar Șușman.*

Revista noastră a apărat întotdeauna cu îndârjire justele pretențiuni ale Moților, cari au fost neîndreptățiți, într'un chip atât de murdar și nerușinat, din partea jidanilor și a jidăniților.

Să dea Dumnezeu ca adânc justificată acțiune a Moților lui Avram Iancu să fie încoronat de acel succes desăvârșit, pe care noi, îl dorim din inimă.

Scrisoare deschisă către Olteni

Articolul meu *„Din Munții Lotrului“* publicat în „Infrățirea Românească“ No. 12 Anul I, prin care arătam în linii generale, sistemul nefast de despădurire, exercitat îndelungat în contra oricărei legi de exploatare rațională, cu atât mai condamnabilă, cu cât prin imposibilitatea organelor de control competente, ea constitue o primejdie acută și aduce grave prejudiții patrimoniului silvic românesc —, a avut darul să supere, conducerea omnipotentă jidănească a societății pseudo-românești „Carpatina“. A trecut mai bine de o lună dela apariția amintitului articol și cei vizați de mine, îndeosebi, *incorectele cozi de topor*, au desfășurat între timp, o prodigioasă activitate, cu scop de a discredita pe deoparte revista, ce s'a făcut ecoul lacrimilor noastre, iar pe de altă parte „L. A. N. C.“, pe care tind, *în mod inconștient*, s'o înfățișeze ca sucursală a 2 partide politice. Propaganda desfășurată de ei și subvenționată de o societate forestieră, cu capital camufet, propagandă cu scop de a da lovituri cu dublu efect, a eșuat în parte. S'au găsit însă, oameni venali, ce fără nici o reticență de ordin moral, s'au pus în slujba calomniatorilor de rând. Acestor inconștienți, derutați vremelnic, le sunt dator un răspuns, ce tinde să restabilească un adevăr și să arate în plină lumină, ce sunt și ce scop urmăresc, cei ce conduc campania de defăimare a „L. A. N. C.“ în Oltenia.

Pentru ca mai târziu, prin alți interpuși, așa zisele societăți românești forestiere, să nu mai încerce escapade de aceiași manieră, voi lămuri: ce rol au avut în trecut și ce fac astăzi, aceste societăți. Voi completa prin noui dovezi, adevărul celor afirmate de mine, dovezi cari tind să spulbere, calomniile, ce se debitează în contra „L. A. N. C.“. ce și-a luat greaua sarcină, de a creia o *„Românie a Românilor“*.

Articolul meu din „Munții Lotrului“, era o urmare a campaniei prin presă, dusă de un mănunchiu de români, în contra societății „Carpatina“, ce prin funcționarii ei executivi superiori, *jidani*, tinde să acapareze tot bunul moșneanului, sărăcit și complet deposedat în propria lui țară.

Campania prin presă, fusese inaugurată în coloanele revistei *„Economia Forestieră“* No. 9—12, Anul II și *„Aurora“* No. 384 din 3 Februarie 1923, de către dl avocat G. Diaconu, șeful Contenciosului Cooperativelor Sătești. Redus la tăcere, prin faptul că în: Consiliul de Administrație al Societății „Carpatina“, figurează și domnii miniștrii: *Alexandru Constantinescu și Tancred Constantinescu*, (Vezi „Economia Forestieră“, No. 7—8. Anul II), durerea noastră trebuia înăbușită, iar prin forța împrejurărilor, eram expuși, să rămânem veșnici robi ai jidanilor, constituiți în societății forestiere.

Țin să arăt ce au fost, și ce sunt aceste societății forestiere, de specia *„Lotru“*, pentrucă, atunci când Oltenii le vor cunoaște, să tragă după o matură chibzuință, justele concluzii ce se impun.

„Lotru“ S. A. forestieră, de odinioară prin jocul ocult de bursă și prin câteva din cozile de topor de azi, a adus în pragul falimentului societatea românească forestieră „Oltul“ care unindu-se cu ea în 1920, sub numele de „Carpatina“, e departe de a avea prioritate în tratative, iar dnii *Maxim* și *Gaillac*, ascendent în Consiliu de Administrație. Ieri, toate aceste societății, de talia celei citate, erau organizații sporadice de spionagiu, cu organizație centrală subordonată lui *Von dem Busche*, fost ministru al Germaniei, în timpul neutralității pe lângă guvernul român, și gras retribuită de acesta.

Astăzi, nuclee de comunism militant și destructiv, în directă legătură cu Moscova, a cărei salariați sunt. *(Vizita jidanului Ilie Moscovits la Brezoiu).*

Dar fapt dureros este, că trecând, peste marii acționari români *Al. Maxim* și *Ștefan Gaillac*, jidanii directori general și central, cari le conduc azi, de mult au căzut în conflict cu codul nostru penal.

Desprind două nume, pe cari toată Oltenia le cunoaște.

Sunt jidani spanioli, cum se intitulează: *Jaques Eiser și Otto Austerlitz.*

Primul citat în *Porcii Vol. III, Pag. 193*, este arhi-cunoscut, pentru felul lui de a se purta cu cei rămași în teritoriul ocupat în 1916—1918, iar al doilea, pentru activitatea postbelică ce a desfășurat, având din această cauză, Dosarele penale 632—924 și 401—925 la Judecătoria Ocolului Brezoiu-Vâlcea. Dar asupra lor voi mai reveni. Când am afirmat, mai sus, că au fost *spioni*, rog pe toți cei de bună credință, să-și reamintească de cazul: *Dekánny* și *Irg*, precum și de numărul important de agenți, cu care Siguranța Generală, (Spre ex: Inspectorul *Bileanu*), împănase *Valea Lotrului, Jiului* și *Oltului* pentru a preaîntâmpina: realizarea planului de atac al fostei Monarhii, plan stabilit în urma rapoartelor acestor nemernici reprezentanți, ai așa zisului „Neam ales“.

Aceștia sunt calomniatorii, aceștia caută să discrediteze o revistă, ce și-a făcut datoria publicând cea mai *monstruoasă fărădelege,* comisă în munții *Olteniei, de Jidani* talmudiști.

Cât privește acuzația, că am fi sucursală a partidului liberal, neseriozitatea acestei copilărești încercări de mistificare a adevărului, m'ar împiedica să răspund. Rog, totuș, pe cei de bună credință, să citească articolul dlui *dr V. Roman* din *„Infrățirea Românească“* No. 3, an II sau volumul *„Cuvinte Adevărate“ de I. C. Cătuneanu, profesor dela Universitatea din Cluj*, pagina 55—56. Am dat aceste două indicațiuni, pentrucă cele scrise, emană din partea a doi membri autorizați ai Comitetului Central al „L. A. N. C.“

Cât privește rolul studențimei ca factor politic, și conduită viitoare,

țin să releveze, declarația categorică a dlui dr I. Istrate, făcută la Bistrița în ziua de 8 Noemvrie 1925; iar felul de purtare al guvernului liberal, s'a dovedit față de noi în August a. c. în T. Severin la congresul *„Federației Cercurilor Studențești Oltene“*.

Că suntem anti-țărăniști și că luptăm pe față contra lor, este iarăși perfect adevărat. *Când însăși organul lor* **„Aurora“** *Nr. 1105 din 16 Iulie a. c., arată că 80% din membri Comitetului Secțiilor XVII și XVIII, din capitală sunt* **jidani**, *vă puteți da seama, că nu putem sta alături de ei și că lupta noastră este temeinică și mai ales necesară.*

Așa stau lucrurile, campania dusă contra noastră în Oltenia, de către jidani și jidoviți, este de nul efect.

La fiecare nouă provocare le vom administra un auditor, care îi va cura de boala bârfirei.

Le ținem însă la dispoziție, Dosarul Nr. 1065/910, al Obștei Moșnenilor Voinesari, ce își vor revendica drepturile furate, iar cozilor de topor le dăm sfatul, să-și bage mințile în cap, căci Olteanul, taie din rădăcină uscătura codrului, ce a adăpostit pe Tudor Vladimirescu și Jianu.

Victor Medrea
student în drept.

Corespondență din Iași

O victorie -- 10 Decemvrie 1925 la Iași

Se împlineau trei ani dela începutul mișcărilor studențești, trei ani de luptă și de sbucium, trei ani de jertfe.

In decursul acestui timp, mișcarea studențească a trecut pragul Universității și a trezit conștiința masselor poporului românesc, le-a chemat la luptă. Un puternic motiv mai mult, pentru ca studențimea să serbeze acea zi, care amintește, începutul luptei, cât mai frumos și mai măreț, fiindcă deși lupta a îmbrățișat-o, acum toată suflarea românească, luminița care a dat semnalul luptei, s'a aprins în Universități și acolo trebue să pâlpăiască mereu, pentru ca poporul românesc să știe că studențimea nu a renunțat la luptă, că va fi mereu în frunte și asta, până la isbânda deplină.

Cu hotărârea nestrămutată de a trece peste toate piedicile ce ni s'ar pune în cale și de a serba măreața zi de 10 Decembrie cu orice preț, studențimea ieșană s'a pregătit din timp să facă față oricăror întâmplări neprevăzute ce s'ar putea ivi din partea celor care nu privesc mișcarea cu ochi buni, hotărâți în același timp ca liniștea trebuitoare bunului mers al cursurilor să nu fie turburată, sau în tot cazul, să nu fim noi provocatorii turburării ordinei.

Universitatea din Iași, mai are și un păcat geografic, e așezată în apropierea unei porțiuni de graniță care a servit de trecătoare tuturor nechemaților din afara hotarelor țării. Era fatal ca această Universitate să se populeze cu anumiți studenți, cu și mai anumite păreri și care au luat dela început o poziție fățișă, împotriva a tot ce e românesc și creștinesc. Acest grup de studenți, demascându-i-se de atâtea ori intențiile criminale ce le nutreau față de Statul și de Biserica creștină, a evoluat sau mai bine zis și-a ascuns sub diferite măști, aceleași intenții: dela masca comunismului, îl găsim în ultimul timp cu masca studenților așa ziși independenți, luptându-se, ziceau ei, de a scoate politica din Universitate, îndemnându-se unii pe alții numai la „muncă în tăcere“ pentru rezolvarea „problemelor agrare și electorale“, cum scriau într'un manifest scos în ajunul lui 10 Decemvrie, pentru a zădărnici sărbătoarea noastră, anunțându-ne că vor intra în ziua aceia la cursuri, chiar dacă vor trebui să treacă peste noi.

Zorii zilei de 10 Decemvrie ne-au găsit însă pe toți la posturile noastre, veghind ca ordinea în Universitate să nu fie turburată și nici cursurile să nu se țină. Grupul „studenților independenți“, o mână de oameni, voiau să intre în Universitate.

Conflictul era inevitabil. Autoritățile Universitare și polițienești, în fața hotărârei dârze a studențimei luptătoare, au închis cursurile pentru acea zi, consfințind prin acest act, recunoașterea ca sărbătoare studențească a zilei de 10 Decemvrie la Universitatea din Iași, unde cu 3 ani înainte, era atotputernic curentul comunist. E o victorie care trebue să dea de gândit dușmanilor noștri, precum și acelora dintre români care tot mai stau la gânduri să înțeleagă dreptatea cauzei noastre și să vină cu noi, împotriva dușmanilor.

De la Universitate ne-am dus la biserica „40 de sfinți“ unde s'a oficiat un parastas pentru studenții căzuți pe câmpul de luptă. Apoi, în corpore și în cea mai perfectă liniște, studențimea s'a îndreptat către locuința dlui profesor A. C. Cuza; studenții Gârneață și Sava, au vorbit în numele studențimei și dl Cuza a răspuns, arătând încrederea că în curând izbânda noastră va fi deplină.

După amiază, în sala Bejan a urmat un festival la care a luat cuvântul dl profesor Cuza ținând o mult aplaudată conferință. Intre altele, acest părinte a studențimei, a spus: S'a impus 10 Decemvrie ca sărbătoare oficială; și e o izbândă închiderea cursurilor în acea zi. E o zi de jertfă pentru desăvârșirea idealului național, pentru formarea sufletului tineretului, a caracterelor, mai important pentru un stat, ca știința.

Condamnă, apoi, atitudinea unor anumiți savanți, care nu înțeleg să vadă mai departe de obiectivul unui microscop dintr'un oarecare laborator. Un popor, poate trăi, crea cultură, asigura existența, fără cercetări de laborator. Nu se poate menținea însă, fără altceva: fără o putere misterioasă, care încheagă energiile neamului și care putere e conștiința națională care îți arată că tu aparții unui neam deosebit, că neamul tău trebue să urmeze anumite căi, pentru ca să poată rezista dușmanilor. Iată ce nu poate cunoaște un cercetător de laborator, care privește tot timpul printr'un microscop, în care de multe ori nu vede absolut nimic.

A doua putere e insticul masselor. Mișcarea studențească e deci legitimă: Studențimea reprezintă conștiința națională și are la bază instinctul masselor.

Apoi dl Cuza termină, spânând în ropotul aplauzelor ce nu mai conteneau: Eu, aștept liniștit desfășurarea, evoluția normală a evenimentelor.

In numele studențimei, a vorbit studentul Sava, solemn, evocând pe cei 4 morți în toiul luptei noastre studențești și care dorm întru'un colț de cimitir dupăce și-au jertfit viața pentru cauza apărată de noi.

Programul a urmat într'o caldă și prietenească atmosferă, înduioșată de impresionate aduceri aminte a sbuciumului anilor trecuți.

S'au distins un grup de elevi ai conservatorului care au cântat admi-

rabil „Ernani“ şi un cântec popular. Bucăţile muzicale ale domnişoarelor Constantinescu, Petcu, Cosmovici ale domnilor Imbăruş, Bumbaru, Botez şi Bărbieru, poeziile ocazionale ale dlor State, Spiridonescu şi Stettin, au stârnit ropote de aplauze.

Şi astfel a înţeles studenţimea ieşană să serbeze această zi, în cea mai măreaţă înălţare sufletească, înălţare care este o chezăşie că şi pe viitor vor duce lupta cu aceiaş tărie ca şi până acum.

Mihai Bicleanu

Dl Henri Barbusse la Bucureşti

De undeva, de de parte, dintr'o ţară din care străluceşte soarele progresului, a pornit dl Barbusse, sprijinindu-şi caricatura lui de cap, pe pernele moi ale unui „Wagon-Lit“ elegant şi împletindu-şi în somn visuri de izbândă. Se vedea ajuns la Bucureşti şi purtat pe străzi în imnul internaţionalei, iar miniştri închinându-se inaintea lui fiecare cu „condica de inspecţie“... Iar el, viitorul comisar al poporului, îşi va vârî cu gravitate nasul coroiat printre filele întoarse cu sfială de miniştri îngălbeniţi şi va da sentinţe imperativ, cerând pedepsirea urgentă a celor ce nu se închină înaintea „internaţionalei a 3-a“... Işi vedea în jurul lui toţi prietenii — de care a mai auzit el vorbindu-se — Costaforu, dr. Lupu, Brănişteanu etc. şi le va strânge mâna „tovărăşeşte“ bătându-i pe umăr cu încredere: „aşteptaţi dlor aşteptaţi, căci succesul e al nostru“.

Un şuerat prelung l'a trezit din vis: ajunsese la Bucureşti. A cerut să fie dus la cel mai elegant hotel — cădde, aşa scrie la biblia comunistă. De acolo de sus, printre draperiile scumpe, bolnavul visionar, a cuprins cu o privire de vultur jigărit, oraşul acestei ţări.

Guvernul, şi-a manifestat indulgenţa, oferindu-i toate dosarele. Dl Barbusse începuse „inspecţia“ visul se izbândea. Uitase însă principiile: democraţia, poporul, muncitorii. Ca să fie în nota doctrinii, excelenta sa, s'a scoborât la „Sindicatele Muncitoreşti“ şi a reînoit declaraţiile de dragoste faţă de aceea „din care se trage“. (Avea dreptate: majoritatea erau Jidani). S'a intonat marşul internaţionalei, iar dl Barbusse îşi urmărea cu pasiune visul care se înfăptuia întocmai. Işi întâlnise şi prieteni: Costaforu, Lupu etc.

In stradă, de minune: Convoiul de discipoli salutau cu urale îndelungate pe celebrul oaspete. „Trăiască Barbusse! Trăiscă comunismul“! Intâmplător eram pe Calea Victoriei. Dnul Barbusse, cu lavaliera expresivă şi ochii speriaţi (nu-i venea nici lui să creadă) primea salutările amicilor ce-l înconjurau. Dintre câţi am remarcat, toţi erau Jidani. Iată deci triumful asupra Bucureştiului al poporului ales. Mi s'a sfâşiat inima de durere şi m'am gândit la miniştri. Miniştri dormeau...

Mai rămăsese însă cineva treaz. Conştiinţa românească, păstrată adânc în sufletele neprihănite încă, s'a simţit jicnită. Şi sute de fluerături şi huidueli au răspuns impertinenţii iudaico comuniste. Fugărit, dnul Barbusse, s'a retras în eleganta lui citadelă ca să-şi regăsească visurile. Mii de voci s'au auzit atunci sub zidurile cetăţii: Jos Barbusse, afară cu el din ţară. Pe străzile Bucureştiului, manifestau pionii Românismului, luptătorii înfocaţi pentru naţionalismul integral, protestând cu înverşunare contra acelora, care îndrăznesc să ne calce suveranitatea cu inspecţii ofensatoare. Şi de data aceasta, studenţimea creştină a ştiut să răspundă cu demnitate la îndatoririle ce le are faţă de o ţară, al cărei pământ este cucerit fărâmă cu fărâmă, prin lupte şi vărsări de sânge.

Tremurând... cu regretul în suflet... că n'a fost cum să aştepta el, dnul H. Barbusse a cerut imediat să i se dea pentru „inspecţie“ mersul trenurilor şi cu buzele înfrigurate a şoptit, că vrea să plece cu primul tren. Dimineaţa, încă pe întuneric, jidanul Barbusse, ne părăsea cu ură talmudică în suflet şi cu hotărârea, de-a nu ne mai vizita.

Iar când, îşi va regăsi căminul, în ţara aceea de unde nu porneşte decât „lumina“, literatul internaţional va mâzgăli titlul unui nou roman: *speranţe şi iluzii, spulberate în vânt.*

Mucichescu-Tunari.

O demisie semnifcatiivă

Părintele protopop Elizeu Dan, *preşedintele „L. A. N. C.“ din Borgo-Prund şi-a înaintat, zilele acestea, demisia sa din partidul naţional, a cărui membru a fost până acum. Pentru a face cunoscut tuturor gestul generos al vrednicului protopop, care merită să fie admirat şi urmat, ca un exemplu strălucit al iubirii adevărate de neam şi lege — reproducem, în întregime, copia scrisorii adresate de părintele Dan dlui preşedinte a organizaţiei partidului naţional din Bistriţa:*

Copie

Domnule preşedinte!

Dupăce Jidanii din toată lumea, şi-au creat „Alianţa lor izraelită universală“, cu un vast program contra creştinilor; iar la noi în Patria noastră sfântă „România-Mare“ sau organizat în U. E. P. cu tendinţe contra neamului şi bisericei noastre, cred că şi noi şi toţi creştinii au dreptul să-şi facă alianţele de apărare a lor contra Jidanilor.

Din acest drept pornind, ştiţi dl preşedinte că s'a produs un curent puternic în sânul neamului românesc de profesorul A. C. Cuza cu deviza: *Hristos, Regele şi Naţiunea,* a cărui program este apărarea neamului şi bisericei noastre, contra marelui pericol jidovesc, şi astfel s'a format „Liga Apărării Naţionale Creştine“, sub prezidiul numitului profesor.

Din aceasta ligă, cred, că nu poate lipsi nici un fiu al neamului românesc, care îşi iubeşte limba, legea, neamul şi ţara sa, — cu atât mai vârtos preoţii români, cari, chiar în urma slujbei lor, sunt datori a-şi apăra aceste tezauri.

De aceea Vă aduc la cunoştinţă, cumcă eu deja am intrat ca membru activ în sânul acestei ligi şi cu data de astăzi, Vă rog a mă considera ca demisionat din comitetul judeţan al partidului naţional român, precum şi din sânul acestui partid.

Vă rog deci a lua la cunoştinţă aceasta demisiune a mea.

Cu deosebită stimă:

Eliseu Dan m. p.
paroch ort. şi preşedintele
Com. L. A. N. C. din
Valea Bârgăului

Valea Bârgăului-Susui, la 22 Noemvrie 1925.

Dlui Dr. Vasile Pahone
advocat şi preşedinte a
comitetului judeţan a
partidului naţional român

Bistriţa

Glasul bărbătesc al unui militar care vede bine

Discursul dlui general Broşteanu, ţinut cu ocazia sărbătoririi dlui C. Bacalbaşa pentru faptul de a fi eşit atât de curajos şi româneşte din atmosfera infectată dela „anumita presă“ (cf. „Viitorul“ din 20 Dec. 1925).

„Se anunţă un răsboiu care va fi crâncen.

Nu este un război când ai să lupţi cu cavalerism, arme şi tunuri, ci un război de distrugere ocult pentru distrugerea neamului.

Sunt idei şi principii foarte ademenitoare şi sufletele slabe cad victimă.

Noi suntem departe de aceste principii. Este de ajuns să aruncăm o privire peste Nistru, unde un popor de peste 100 milioane suflete este condus la dezastru de o mână de oameni, streini de neam şi religie.

Lupta este ameninţătoare. Nu vor cădea numai câţi au căzut în marele nostru războiu pentru întregirea neamului, ci va cădea un neam întreg.

Nu se cade ca în beatutidinea păcii universale alt neam să pună mâna pe frânele şi destinele ţării.

Ridic paharul cu adâncă recunoştinţă pentru sărbătorit. Suntem şi rămânem stăpâni în ţara noastră.“

Oricine înţelege că „mâna de oameni streini de neam şi religie“ sunt Jidanii, cari ne ameninţă ţara cu aceiaşi mizerabilă soarte în care se sbate Rusia. Mulţumim bravului general care s'a purtat ca un erou în războiul de întregire a neamului, îi mulţumim cu adâncă recunoştinţă din partea întregii suflări româneşti pentru cuvântarea sa, dovedindu-se odată mai mult ca spiritul ce animă revista noastră coprinde şi stăpâneşte tot mai numeroase firi de elită. Să trăiţi domnule general!

CRONICA ARTISTICĂ

Şcoala de pictură în Cluj

Dl Alexandru Lăpedatu, ministrul cultelor şi artelor, a avut norocoasa idee de a înfiinţa în Cluj o şcoală de pictură. In primul rând trebue felicitat dl ministru la aceaştă faptă culturală, în al doilea rând publicul clujan, căruia i s'a dat o nouă puternică armă culturală în mână.

Şcoala de pictură în Cluj a luat fiinţă în 15 Noembrie a. c. Ca director la această şcoală a fost denumit dl Alexandru Pop, ca profesori dnii Demian, Bogdan, Pascu şi Ciupe. Şcoala de pictură a fost aşezată deocamdată într'un pavilion al parcului orăşenesc. Inscrierile sunt în plină curgere. Se vor primi două categorii de elevi, bacalaureaţi sau absolvenţii unui liceu superior, aceşti după 4 ani de studiu vor primi diploma de profesor de desemn. A doua categorie sunt absolvenţii unui liceu cu patru clase. Aceşti elevi, după un studiu de 3 ani la şcoala de pictură, vor trece la cursul superior de pictură în această şcoală. Viitorul şcoalei de pictură clujană va depinde de interesul publicului faţă de acest institut.

Abstrăgând de frecvenţă, noul institut va avea lipsă de daruri din partea publicităţii spre a înzestra noua şcoală cu obiectele necesare învăţământului de pictură şi a desemnului. Şi anume: covoare, scoarţe şi lăicere vechi şi noui, antichităţi, obiecte de aramă şi cositor, modele plastice şi originale, icoane bisericeşti vechi şi iconostase. Pe lângă acestea toate e necesară o bibliotecă, care să servească la studiul istoricului artistic.

Invăţământul va cuprinde pictura în ulei, pregătirea culorilor, pictura murală, desemnul după natură, învăţământul gravurei şi stampelor, pictura musivică, adecă aşezarea cuburilor de sticlă colorată într'un pat de cement după anumite schiţe de carton, studiul portretului, viaţa moartă, compoziţia evenimentelor istorice, studiul anatomiei plastice a omului şi animalelor la lumină de zi şi la lumină artificială. Lucrări privitoare la industria artistică, adecă placate, coperte de cărţi şi reviste, ex-libris, diplome şi documente, cărţi bisericeşti scrise, desemne tehnice pentru meseria artistică, modele de ceramică, modele de ţesături şi covoare şi alte meserii.

Expoziţia de artă în Sibiu

In muzeul Asociaţiunei pentru cultura şi literatura poporului român s'a aranjat din 26 Octomvrie până în 2 Noemvrie a. c. o expoziţie de artă, mulţumită dlor profesori Comşa şi Ştefănescu, cari au dat şi explicaţiile necesare, ba dl Ştefănescu profesor la fundaţiunea Carol din Bucureşti a ţinut o serie de conferinţe în sala prefecturei despre evoluţia artei româneşti.

Din obiectele expuse am însemnat: Broderii artistice bizantine din al XIV-lea secol, din cari există astăzi numai 3—4 originale în Europa întreagă. Broderii japonice, chineze, greceşti italiene, pânze ţesute vechi româneşti de mătase, argint şi aur din al XVII-lea secol şi stofe private din al XVIII-lea secol. Ţesături italiene, greceşti şi româneşt, de ţărani. Crestături în lemn bisericeşti şi lucrări ciselate de aur şi argint din secolii XVII şi XVIII. Icoane româneşti, greceşti şi ruseşti din al XVI-lea şi XVIII-lea secol. Tablouri de Nicolae Grigorescu († 1907). Tablouri de Artur G. Verona, cel mai mare pictor român în viaţă. O colecţie de covoare orinetale româneşti. Arta ţărănească din al XVIII-lea şi XIX-lea secol, ţesăturii, broderii şi crestături din Banat şi Ardeal.

Fără îndoială, aceasta expoziţie, a fost o necesitate a timpului, mai ales ce priveşte expoziţia de ţesături şi covoare. Ştiut este, că astăzi pretutindeni sunt instalate în oraşe şi la sate ateliere de ţesături, în cari se lucrează covoare româneşti şi orientale de lână curată în culori vegetale, un mod, care urmăreşte producerea de obiecte durabile pe lângă deşteptarea simţului de culori.

In ce priveşte expoziţia de picturi, cred, că publicul Sibiului a avut pentru prima dată ocazia de a vedea vre-o 20 de bucăţi din operile lui N. Grigorescu. Aceste tablouri, fiind în partea cea mai mare în posesiunea Statului, sunt de mare preţ, şi foarte rare. Grigorescu, după tradiţiile şcoalei de pictură din Barbizon, s'a marginit a reproduce din realitatea naturei culorile şi lumina. Cu toate că penelul lui e sigur şi conscienet, după simţul de azi, Grigorescu pare învechit, formatul prea mic, culorile palide. Mai puternic în culori, mai mare în format e pictorul Verona.

Serbarea Mihai Viteazul la Şelimbăr

La dreapta drumului dela Sibiu spre Şelimbăr se află o movilă, movila lui Mihai Viteazul, unde, nu departe dela acest loc, a fost învins Andrei Báthory, cardinalul şi principele Ardealului, de către Mihai Viteazul la 28 Octomvrie 1599, găsindu-şi moartea 3000 de soldaţi. Mihai Viteazul a intrat triumfător în cetatea Alba-Iulia ca primul domn al tuturor Românilor, ear Bathory în fuga lui fu omorât de săcui.

Asociaţiunea pentru cultura şi literatura poporului român, din Sibiu a înălţat pe această movilă în ziua de 15 Noemvrie a. c. o troiţă de stejar în memoria eroilor căzuţi.

La această serbare au luat parte dnii ministri A. Lăpădatu şi a Constantinescu. Dl Dr. Gh. Preda, preşedintele despărţământului Sibiu, a predat acest monument în îngrijirea prefectului judeţului Sibiu, Boiu. Cu o defilare a trupelor din garnizioana Sibiu înaintea comandantului corpului de armată, dlui general Cihoschi, s'a sfârşit această serbare.

Dl A. Lăpădatu a predat Asociaţiei suma de 100,000 Lei, pentru îngrijirea altor puncte istorice din viaţa lui Mihai Viteazul aflătoare în Ardeal.

Victor P. Barcianu.

O faptă bună

Ne simţim datori şi cu noi, credem, toată suflarea românească, să exprimăm călduroase mulţumiri dlui Titus P. Andreescu din Craiova, pentru fapta generoasă şi românească de a fi venit în ajutorul unui student dela Şcoala de Bele-Arte din Bucureşti, a dlui Radu M. Moga. Dl Moga, fiul dlui Dem. Moga din Cluj, este cunoscut de noi ca înzestrat cu un deosebit talent artistic, special pentru sculptură, şi, după ce-şi va fi cultivat talentul, este chemat să joace un mare rol în viaţa spirituală a poporului nostru. Originar din Sibiu, intrunind un complex de însuşiri artistice, a determinat pe cei din anturajul său, să-l îndemne ca să-şi continue studiile teoretice. Cum însă drumul pe care apucase este aşternut cu multe obstacole, acestia i-au fost înlăturate, prin intervenţia, de toată lauda, marelui român din Craiova, şi unul dintre cei mai bogaţi oameni ai Olteniei.

Pentru noi faptul prezintă o dublă însemnătate. Gestul dlui Andreescu constitue încă o dovadă, că Românul îmbogăţit prin muncă cinstită, înţelege să sprijine elementele valoroase, născute din sânul naţunei sale, considerând acest lucru, ca o supremă datorie naţională.

Din parte ne urăm deplin succes stud. Moga întru desăvârşirea talentului său, spre a contribui la afirmarea geniului românesc, iar fapta domnului Andreescu dorim să fie imitată de câţi mai mulţi Români.

S. Mitea.

INFORMAŢIUNI

REDACŢIONALE

Aducem la cunoştinţa tuturor cetitorilor noştrii inimoşi, cari ne-au trimis articole, informaţii, corespondenţe şi scrisori de orice fel, cum că preţioasele lor contribuţii vor fi date publicităţii negreşit, întru cât corespund nizuinţelor, pe care ni-l impune programul nostru de activitate.

Singurul motiv, care ne-a reţinut să publicăm, până acum, numeroasele manuscrise, ce sosesc zilnic, la redacţia noastră, este spaţiul redus al revistei noastre, care s'a dovedit neîncheptor pentru marele interes, ce creşte mereu, faţă de sfânta noastră mişcare.

Imediat, după Anul-Nou, vom începe să le publicăm acele manuscrise rămase în restanţă.

Primim deci, cu o deosebită plăcere, orice colaborare a tuturor Românilor de bine, cari împărtăşesc părerile noastre. Cu o singură condiţie: fiecare colaborator să aibă *curajul*, de a-şi iscăli, cu numele întreg, articolul sau scrisoarea sa. Altfel ne vedem nevoiţi să refuzăm publicarea lor, fie ele oricât de valoroase.

Toate aceste manuscrise, precum şi întreaga corespondenţă, care priveşte partea redacţională a Revistei noastre, se va trimite la adresa: *Secretarul de Redacţie al Revistei „Înfrăţirea Românească“, Cluj, Strada Bob Nr. 7.*

STUDENŢEŞTI

Noul Comitet al Societăţii Studenţilor în Drept. Societatea stud. în drept, în şedinţa plenară din 16 c. şi-a ales pentru anul 1925—26 următorul comitet:

Preşedinte: dl *Ioan Olteanu;* vicepreşedinte: dl *Petre Paşca;* Secretar general: dl *Emil Cosgarea;* Cassier: *Vasile Chirtop;* Bibliotecar: *Alexandru Mureşan;* Vice-bibliotecar: *Nicolae Tămaş;* Controlor: *George Urlea;* Secretar de şed. I: *Zeno Oprea;* Seecretar de sed. II: *George Florea.*

Urăm noului Comitet, pe al cărui preşedinte şi membrii îi cunoaştem ca nişte elemente valoroase nu numai pe terenul activităţii universitare, ci şi al sfintei noastre mişcări, — cel mai desăvârşit succes pentru anul cât va conduce destinele celor peste o mie de studenţi în drept dela Universitatea din Cluj.

Iar studenţii Facultăţii noastre juridice, au obligaţia morală de-a colabora cât mai intens la desfăşurarea unei activităţi rodnice, pentru ca şi societatea studenţilor în drept să poată sta la înălţimea societăţilor surori, cum este aceea a studenţilor în medicină din Cluj.

*

Noul Comitet al Societăţii studenţilor în litere şi filozofie. Iată lista noului comitet al Societăţii studenţilor în litere şi filozofie pentru anul 1925—26.

Preşedinte: *Iosif Duma;* Vicepreşedinte: *Miltiade Cuparenco;* Secretar general: *Ioan Buzea;* Cassier: *Teodor Musca;* Controlor: *Romul Rebreanu;* Bibliotecar: *Gustav Kelp;* Secretari de şedinţă: *Vasile Scurtu* şi *Aurel Pop.*

Este semnificativ, că această listă a reuşit numai după o luptă acerbă, care s'a dat între studenţii creştini şi între fracţiunea umanitaristo-costaforească, care se compune din trepăduşii seminariilor de bizantinologie, sociologie, psichologie şi romanistică.

Felicităm deci, din inimă, pe studenţii creştini, cari au biruit şi cari prin această victorie au dovedit, odată şi mai mult, solidaritatea de granit, ce stăpâneşte rândurile studenţimii luptătoare.

*

Noul Comitet al studenţilor Academiei Comerciale. Asociaţia stud. Academiei de înalte studii comerciale şi industriale din Cluj şi-a ales următorul comitet: Preşedinte: *Emil Butnariu;* Vice-preşedinte:

Gheorghe Muntean; Secretar general: *Emil Maxa;* Bibliotecar: *Gheorghe Morariu;* Casier: *Trif Mailat;* Secretari de ședință: *I. Balcașiu și I. Musca.* Urăm noului comitet succes și spor la muncă!

*

DELA L. A. N. C.

Răsunetul turneelor „L. A. N. C." din Cluj. „Huedinul" un nou ziar de propagandă națională, care a luat ființă zilele acestea, publică un elogios articol la adresa conducătorilor „L. A. N. C." Cluj, care muncesc atâta pe ogorul înțelenit al gliei strămoșești.

Reproducem câteva fraze: „Laudă se cuvine acestor mari cărturari și oameni desinteresați care în clipele lor de odihnă sufletească, adică în zilele de sărbătoare în loc să se odihnească și să-și înveselească sufletul cu distracții cum fac majoritatea, își iau toiagul la subsuară cărțile în traistă și pornesc cum pe vremuri porniau apostolii, propovăduind cuvântul bun, drept și cinstit îndemnând poporul să se aleagă o singură turmă într'un singur staul lăsat moștenire de strămoșii noștrii

Deci ar fi bine să curățim ogorul în care au pătruns lăcustele până mai este vremep.

Le mulțumim pentru cuvintele calde și le urăm izbândă în lupta ce și-au întreprins.

*

Depunerea jurământului și constituirea comitetului „L. A. N. C." Năsăud. In prezența dlui *dr. Titus Mălaiu* și căp. *G. Beleuță*, a avul loc în cadrul unei entuziaste sărbători, depunerea jurământului membrilor secției „L. A. N. C." din Năsăud. După depunerea jurământului s'a constituit comitetul. Președinte: *Octavian Mărcuș* preot-profesor; Vice-președinți: *Alexandru Născuțiu și Octavian Pop,* vice-președintele Reuniunei meseriașilor români din loc. Secretar general: *Ciott George*, student; Casier: *Iacob Anton.* Urăm spor la muncă noului comitet, în drumul spre izbândă, care nu va întârzia.

*

INTERNE

Protestul scriitorilor români. Sistematica ponegrire a prestigiului neamului nostru în fața străinătății, executată cu multă dibăcie și tenacitate, de către jidani și jidoviți, a avut darul să revolte întreaga suflare românească. O indignare, profund justificată, a isbucnit, spontan, în toate straturile opiniei publice cinstite.

Pasul hotărâtor și plin de înaltă conștiință patriotică a dlui Bacalbașa, — ca și eliminarea din corpul națiunii a microbului patogen numit: „Costa-Foru", au format preludiul unei reacțiuni energice, care nu va mai întârzia multă vreme.

Zilele acestea, crema intelectualității românești, Societatea scriitorilor români a adresat un protest către opinia publică a lumii, prin care înfierează, în cuvinte pline de o caldă simțire românească, această acțiune subversivă de subminare a autorității noastre de stat și națiune civilizată.

Reproducem încheerea acestui inimos protest, care merită toată admirația:

„Subsemnații protestăm cu toată revolta conștiinței noastre împotriva campaniei de denigrare metodică pe care uneltele asupritorilor de secole ai poporului românesc o duc, în numele unui fals umanitarism contra patriei noastre. Totodată facem cel mai călduros apel la opinia publică a lumii rugând o, în numele dreptății, să respingă toate născocirile interesate și acțiunile defăimătorilor care încearcă să ne înstrăineze simpatiile lumii, ca apoi să ne poată ataca direct independența națională dobândită prin marea dreptate pe care neamul românesc a așteptat-o două mii de ani".

Urmează iscăiiturile alor 52 dintre cei mai distinși scriitori pe care îi are neamul nostru.

Le trasmitem tutulor cele mai călduroase felicitări pentru această atitudine a lor, care stârnește via noastră recunoștință.

Exemplul lor va trebui să fie urmat de toți cei ce simt adevărat *românește!*

*

O nouă făclie a luptei noastre. La 10 Decemvrie 1925 a apărut, pentru prima dată în orașul Botoșani, noul nostru confrate și tovarăș de luptă, ziarul săptămânal *„Chemarea"*, care este organul oficial al „Ligii Apărării Naționale Creștine" din acel oraș. Ii urăm viață lungă și rodnică acestui nou promotor a sfintei noastre mișcări din nordul Moldovei!

*

Stări jalnice. Un prieten ne scrie că în județul *Timiș Torontal* dintre 55 (cinci zeci și cinci) de posturi de medici rurali numai 5 (*cinci*) sunt români, iar restul străini, *în cea mai mare parte jidani.* Sub regimul Austro-Ungar au fost tot numai 5 medici români și acum în România Mare este la fel!

Anii trec, se fac posturi vacante săracii români azi înaintează cererile și de mirare, totuși jidanul este numit în post.

Așa înțelege Ministerul Sănătății Publice a dlui M. Săveanu să sprijinească pe jidanii săi, înlăturând pe cei ce ar fi chemați să lupte pentru stârpirea bolilor sociale, care rod, neîncetat, la temeliile sănătății păturei noastre țărănești.

Așteptăm o schimbare cât mai grabnică al acestei situații intolerabile.

*

Jidanul ațâțător al minorităților. Zilele acestea s'a întors dela Geneva prof. *Balogh Endre,* delegatul Ungurilor din România la conferința minorităților.

Intr'un interviev acordat „Elenzék"-ului, acest Balogh face niște destăinuiri foarte interesante; printre altele, a declarat, că unul dintre cei mai pasionați prieten al minorităților este *Sevi Aberson,* delegat al *„Alliance Israelit Universelle"*, acreditat pe lângă Ligă.

Acest sprijin nu este neînsemnat, căci *Sevi Aberson se bucură de cea mai extraordinară influență, până chiar și în cele mai înalte sfere. Și cu toată pasiunea rasei sale* se interpune ori de câte ori e vorba de apărarea unui interes polon, leton, german, — sau fie chiar și maghiar.

Până aici declarațile lui Balogh.

Găsim în ele o nouă dovadă a „influenței extraordinare" de care se bucură fii lui Israel „până în cele mai înalte sfere". Puterea lor ocultă lucrează pretutindeni.

Și ori de câte ori e vorba să se producă vre-o desbinare printre popoarele pașnice, ca și în cazul de față, când, la Geneva, minoritățile au fost instigate contra statelor lor de către delegatul acreditat al „Allianței Universale Israelite", — mâna jidanului, care se interpune „cu toată pasiunea rasei sale", e nelipsită.

*

Tineretul jidovesc din România se organizează. Asociația *Hasomér Hacair* care își are reședința în Cernăuți, a lansat un apel către toate organizațiile tineretului jidovesc din țară, în care, pe lângă accentuarea necesității unei uniri a tuturor forțelor, cere formarea unei corporații tinerești unitare. „Trebuie",

— zice circulara — ca în *vremuri istorice* să fim demni de cerinţele impuse tineretului. Ca pildă să ne servească în această privinţă organizaţia tineretului jidovesc din Dantzig care e aptă să cuprindă *toate organizaţiile tineretului jidovesc din lume, într'o singură mare unire.*

Organizaţiile tineretului jidovesc din România-Mare Hasomèr Hacair, Histadut Hanoar (v. Regat), Aviva Barisszia (Ardeal), Hatchia (Basarabia) într'o şedinţă recentă *au recunoscut necesitatea vitală a unei organizări tinereşti* şi de aceia a încredinţat „Hasomér Hacair-ul, ca să pregătească o conferinţă a tuturor organizaţiilor tinerilor jidani din ţară“.

Acest apel, publicat în „Ujkelet“ din 30 Octombrie a. c. ne arată tendinţa de organizare internaţională a puilor de jidani, cari aşa se vede că se simt cam strâmtoraţi în ţara noastră.

Deei vor să fie *„vrednici de vremurile istorice;* aceasta ne mărturiseşte orgoliul ascuns, care palpită în fantezia jidovească, dornică să-şi vadă *„Imperiul lui Israel“* realizat.

Dar până atunci puteţi aştepta niţel, dlor dela „Hasomér Hacair“!

„Asociaţia Naţională a Studenţilor Români“ şi cele 4 „Centre Studenţeşti“ din ţară, care dispun de 15.000 piepturi tinereşti clocotitoare de însufleţire, are să ştie să vă dea totdeauna răspunsul, pe care-l meritaţi!

Ş'apoi nu uitaţi că mai există şi „Liga Apărării Naţionale Creştine“!

*

Un glas din mânâstire. Din liniştea unui schit pierdut în mijloc de păduri seculare, glasul profetic al unui ieromonah Grigore Dăscălescu, vine să înmulţească cu o inimă caldă ceata celor ce înţeleg să lupte integral pentru triumful crucei sfinte. In cuvinte vibrânde de durere şi sbucium sufletesc, cucernicul părinte deplânge soarta nefericitului Maramureş căzut pradă puhoiului lacom al jidanilor pustiitori. Sărac şi fără de bunuri pământeşti, el aduce ca aport marei mişcări de redeşteptare naţională, o pară se simte româneşte, un cuget curat şi o binecuvântare celor ce se jertfesc pentru „Hristos, Rege şi Naţiune“. Spicuim câteva din cuvintele lui pline de inţeles:

„Am zis“, scrie părintele, într'un articol publicat în „Glasul Maramureşului“, „oropsitul nostru Maramurăş pentrucă ştiu că existenţa neamului nostru românesc *acolo,* este ameninţată din cauza streinilor, mai ales din pricina Evreilor acest neam de paraziţi — element disolvant blestemat de Dumnezeu“.

Incheie apoi în cuvintele simţite de mai jos:

„Dumnezeu să vă ajute şi să vă dea putere de muncă ca să desăvârşiţi ridicarea culturală, economică şi politică a fraţilor Români din cel mai îndepărtat colţ de Nord al României întregite“.

Răspundem: Ziua biruinţei nu va întârzia. Cu crucea în frunte vom porni la desţelenirea ogorului strămoşesc şi vom creia un nou Maramureş.

EXTERNE

Iudaizarea baroului din Budapesta. Cetim în „Solidaritatea Creştină“ din 16 Noemvrie c., că în baroul avocaţilor din Budapesta sunt înscrişi 3000 avocaţi. Din aceştia 2400 sunt jidani adică 80 la sută şi restul goimi.

E de prisos orice comentar.

*

„Numerus Clausus“ şi Ungaria. Jidanii din Ungaria, ajutaţi de consângenii lor din Anglia, au încercat să aducă chestiunea „numerus clausus“-ului în faţa Ligii Naţiunilor. Anume ei cereau, ca această măsură salutară, care are o adâncă justificare, prin faptul proporţionalităţii, pe care o garantează naţiunilor dominante, năpădite de puhoiul jidovesc, să fie ştearsă din legislaţia maghiară, azi existenţă.

Şi iată, că se întâmplă ceva, la ce ne-am fi aşteptat mai puţin.

Ziarele budapestane anunţă anume, că raportorul Ligii, care la început era de partea Ungariei, a devenit intransigent în urma demersurilor făcute pe lângă dânsul de guvernul român, care — spun ziarele acestea — a arătat, că o biruinţă a Ungariei va îndemna pe antisemiţii români să-l silească a introduce o lege asemănătoare în şcolile din România.

După aceastǎ ştire se va adeveri, atunci nu ne va rămâne decât să înfierăm cu toată indignarea, acest *gest criminal* al guvernului român, care ne-ar desvălui neputinţa lui desolantă şi hegemonia lui ruşinoasă faţă de jidămine. Nădăjduim însă, că această ştire nu este adevărată. Ea nu poate fi adevărată!

Este însă caracteristic, că guvernul şi parlamentul maghiar a *refuzat categoric,* această tentativă de inmixtiune a Ligii Naţiunilor în afacerile interne ale naţiunii maghiare.

Deputatul *Iosif Gömbös* a spus, cu această ocaziune, că Liga Naţiunilor nu este altceva, decât o *maffie a jidănimii internaţionale.*

*

O preţioasă mărturisire. Pentru cetitorul care se mai îndoeşte de ţinta idealului jidovesc în viaţa popoarelor, reproducem din „A föld“, revista sionistă din Cluj următorul fragment dintr'un articol, ce va sentuva din indiferenţa ori ignoranţa pe orice Român care ţine la viitorul ţării lui:

„Espros Katolika“, revista esperanto din Paris, în ultimul ei număr scrie că jidanii sunt singurul popor, care a tras folos din războiul mondial. In Marseille şi în Liga Naţiunilor e dominaţiune jidovească. Palestina va fi centrul popoarelor. Kook, marele rabin al Ierusalimului, lucrează la planul de organizare a „Szanhedrin“-ului, adecă a guvernului mondial jidovesc. *Acelaş lucru îl proiectează şi sioniştii sub masca aşa numitei „Iewish Agency“.* Prin renaşterea marei preoţimi jidoveşti se va trezi din nou la viaţa şi regatul jidovesc cu regele din dinastia lui David. Este orb acela, care nu vede că se pregăteşte cea mai mare revoluţie a timpurilor de azi: Răsbunarea lui Israel asupra creştinătăţii.